

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

GT
14
428.15

Qt 14.428/15

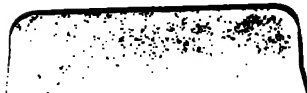
Harvard College Library

FROM THE

SALISBURY FUND.

In 1858 STEPHEN SALISBURY, of Worcester, Mass.
(Class of 1817), gave \$5000, the income to be applied
to "the purchase of books in the Greek
and Latin languages, and books in
other languages illustrating
Greek and Latin
books."

18 May 1901.

DE VSV MODORVM THEOCRITEO

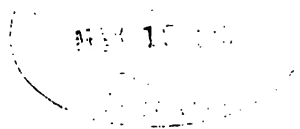
SCRIPTIT

LARS WÄHLIN

GÖTEBORG
WALD. ZACHRISSONS BOKTRYCKERI
1897

Oct 14.428,15

U.S. DEPT. OF AGRICULTURE

Cum ante aliquot annos in syntaxi graeca alexandrinae potissimum actatis exquirenda uersarer, Theocritum quoque peruolutau: quae uero inde ad usum modorum collegi, non prorsus, opinor, inutilia aut quae edantur indigna uidebuntur. Quamquam satis scio me nihil nouum praebere: permulta sane quae huc pertinent e uariis libris excerpi possunt ac praecipue e lexico Rumpelii. Sed in hoc libro, ut par est in lexico, et multa frustra quaesiueris neque omnia quae cohaerent uno conspectu perlustrare licet, idemque multo etiam magis de annotationibus ualet, quibus uiri docti editiones consperserunt.

Iam uero in exemplis disponendis eundem tenui ordinem, quem in libello de modis Apollonii edito¹ obseruau: qua re consecutus sum, ut Theocritus et Apollonius facilius inter se compararentur, eademque opera ut breuitati magis consulere possem. Hic igitur neque uniuerse de ui modorum disputaui nec singulis loquendi formulis explicandis nisi obiter operam dedi. Qui cognoscere cupit, quibus rationibus nitatur operis descriptio, commentationem quam nominaui adeat.

Exempla collegi non solum e genuinis Theocriti carminibus sed etiam ex iis quae uulgo spuria habentur, nam de nonnullis alii aliter iudicant ac praeterea haud alicnum fortasse uidebitur carmina conferre posse. Epigrammata ceteraque carmina minora

¹ De usu modorum apud Apollonium Rhodium. Lundae 1891.

quae editionibus Theocriti annecti solent praetermisi. Notissimum est quam male uerba Theocriti nobis tradita sint, quamque difficile sit unoquoque loco statuere, quae sit genuina lectio. Rem ita institui, ut editionem Hilleri Lipsiae a. 1881 descriptam paucis locis exceptis sequeretur, sed uarias lectiones magis memorabiles, quae ad usum modorum pertinent, notis additis afferrem. Qua in re fortasse non semper iustum modum inter nimium et parum seruaui nec sperare uideor me omnibus satisfecisse.

A. De usu modorum in sententiis liberis.

I. Coniunctiuus.

Coniunctiuus potentialis non adhibetur: omnia igitur exempla uoluntatem exprimunt.

a. In sententiis affirmatiuis.

Prima persona pluralis his locis inuenitur.

α) Sententia nulla particula instituitur:

V: 66. βωστρέωμες.

XV: 22. βᾶμες τῷ βασιλῆος ἐς ἀφνειῷ Πτολεμαίῳ.

XV: 42. ἔρπωμες.

XV: 59. . . . σπεύδωμες · ὄχλος πολὺς ἅμιν ἐπιρρεῖ.

XV: 68. πᾶσαι ἅμ' εἰσένθωμες.

XVI: 4. . . . βροτοὺς βροτοὶ αἰδῶμεν.

XVII: 1. ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα.

XXII: 166. . . . σφῶν δ' ἄλλον ἐπιφραζόμεθα πάντες [γάμον].

XXII: 175. νῶϊ δ' ἐγὼ Κάστῳ τε, διακρινώμεθ' Ἄρηι.¹

β) Verbum ἅλλᾳ praefigitur:

XXV: 60. ἅλλ' ἵομεν μάλα πρὸς μιν.

γ) Sententia incipit a uerbis ἅλλ' ἄγε:

VII: 35. ἅλλ' ἄγε δὴ . . .

βουκολιασδόμεσθα.

VII: 49. ἅλλ' ἄγε βουκολικᾶς ταχέως ἀρχώμεθ' αἰοιδᾶς.

δ) Verbum δεῦρο praefigitur:

I: 21. δεῦρ' ὑπὸ τὰν πετεῖαν ἐσδόμεθα.

¹ XV: 135 futurum a Kiesslingio restitutum est.

b. *In sententiis negatiuis.*

α) Prima persona pluralis:

VII: 122. μηκέτι τοι φρουρέωμες ἐπὶ προθύροισιν, ἄρατε,
μηδὲ πόδας τρίβωμες.

XXII: 176. . . . γονεῦσι δὲ μὴ πολὺ πένθος
ἡμετέροισι λίπωμεν.

β) Secunda persona (aoristi).

αα) Coniunctiuus cum imperatiuo iungitur:

XVIII: 54. εὐδὲτ' ἐς ἀλλάλων στέρνον φιλότητα πνέοντες
καὶ πόθον, ἔγρεσθαι δὲ πρὸς ἁῶ μὴπιλάθησθε.

XXIII: 37. . . . μὴ με παρέλθης,
στάθι δὲ καὶ βραχὺ κλαῦσον.

XXIII: 47. . . . ὁδοιπόρε, μὴ παροδεύσης,
ἀλλὰ στάς τόδε λέξον.

XXIV: 36. ἄνστα, μηδὲ πόδεσσιν ἐοῖς ὑπὸ σάνδαλα θείης.¹

ββ) Sine imperatiuo:

V: 68. . . . τὸ δ' ὦ φίλε μῆτ' ἐμὲ Μόρσων
ἐν χάριτι κρίνης, μῆτ' ὦν τύγα τοῦτον ὀνάσης.

V: 70. ναὶ ποτὶ τὰν Νυμφᾶν, Μόρσων φίλε, μῆτε Κομάτα
τὸ πλεόν ἰθύνης, μῆτ' ὦν τύγα τῷδε χαρίζη.

V: 108. ἀκρίδες . . .
μὴ μεν λωβάσησθε τὰς ἀμπέλους.

X: 55. μὴ τι τάμης τὰν χεῖρα καταπρίων τὸ κύμινον.

XV: 36. μὴ μνάσης, Γοργοί.

XV: 52. . . . ἄνερ φίλε, μὴ με πατήσης.

XV: 148. χώνηρ ὄξος ἅπαν, πεινάγχι δὲ μηδὲ ποτένυης.

XX: 5. μὴ τὴ γέ μεν κύσσης τὸ καλὸν στόμα μηδ' ἐν ὀνείροις.

XXI: 63. μὴ σύγε μὴ τρέσσης· οὐκ ᾧμοσας.²

XXIII: 41. . . . μὴ με φοβαθῆς
οὐ δύναμ' ἀντιφιλεῖν σε.

XXVII: 17. μὴπιβάλης τὴν χεῖρα.

De loco XV: 95 uide infra p. 42.

V: 68 et XXIII: 41 antecedunt imperatiui, qui laxius cum sententia coniunctiuo formata cohaerent.

¹ Libri θείης, Ziegler θήης.

² Incerta lectio. Libri habent καὶ σὺ γε τρέσσει uel similia omissa negatione.

c. *In sententiis interrogatiuis.*

Coniunctiui deliberatiui haec sunt exempla:

II: 64. νῦν δὴ μούνη ἐοῖσα πόθεν τὸν ἔρωτα δακρύσω;
ἐκ τίνος ἄρξωμαι;

III: 24. ὦμοι ἐγὼ, τί πάθω, τί ὁ δύσσοος; οὐχ ὑπακούεις;

XV: 51. ἀδίστα Γοργοί, τί γενώμεθα;¹

His locis discerni non potest, utrum coniunctivus an futurum adhibeatur:

XVII: 11. τί πρῶτον καταλέξω;

XXVII: 38. πατρὶ δὲ γηραλέῳ τίνα μάν, τίνα μῦθον ἐνίψω;

II. *Optativus.*1. *Optativus potentialis.*a. *In sententiis iudicandi.*a) *Optativus futurum tempus significans.*αα) *Optativus nudus.*

Vno loco adhibetur de re, quam quis dicit futuram esse:

XXVII: 60. φῆς μοι πάντα δόμεν· τάχα δ' ὕστερον οὐδ' ἄλα δοίης.²

His locis is, qui loquitur, dicit se aliquid facturum esse.

VIII: 20. ταύταν [σύριγγα] κατθέην· τὰ δὲ τῷ πατρὶ οὐ καταθήσω.

XI: 50. αἱ δὲ τοι αὐτὸς ἐγὼν δοκέω λασιώτερος ἤμην,
ἐντὶ δρυὸς ξύλα μοι καὶ ὑπὸ σποδῶ ἀκάματον πῦρ·
καιόμενος δ' ὑπὸ τεύς καὶ τὰν ψυχὰν ἀνεχοίμαν
καὶ τὸν ἐν' ὀφθαλμόν.

XVII: 7. αὐτὰρ ἐγὼ Πτολεμαῖον ἐπιστάμενος καλὰ εἰπεῖν
ὑμνήσαιμ'· ὕμνοι δὲ καὶ ἀθανάτων γέρας αὐτῶν.

XXII: 73. εἴτ' οὖν ὀρνίθεσσιν ἐοικότες εἴτε λέουσι
φαινόμεθ', οὐκ ἄλλω γε μαχεσσαίμεσθ' ἐπ' ἀέθλῳ.³
De loco I: 60 vide infra sub ββ).

¹ E coniectura Schaeferi. Libri γενοίμεθα.

² Vide Meinekium ad h. l.

³ Hiller e coniectura Hermannii edidit κα pro γε.

ββ) Optatius cum κέν coniunctus.

His locis aliquid fore dicitur:

I: 56. ... τέρας κέ τυ θυμόν ατύξαι.

III: 38. ... ἄσεύμαι ποτὶ τὰν πίτυν ὧδ' ἀποκλινθεῖς.
καί κέ μ' ἴσως ποτίδοι, ἐπεὶ οὐκ ἀδαμαντίνα ἐστίν.XII: 12. θείω δὴ τινε τώδε μετὰ προτέροισι γενέσθην
φῶθ', ὁ μὲν εἴσπνηλος, φαίη χ' ὠμυκλαϊάζων,
τὸν δ' ἕτερον πάλιν ὥς κεν ὁ Θεσσαλὸς εἴποι αἴτην.¹XXIX: 21. αἱ γὰρ ὧδε πόης, ἀγαθὸς μὲν ἀκούσσαι
ἐξ ἀστῶν· ὁ δέ τοί κ' Ἔρος οὐ χαλεπῶς ἔχοι.

His exemplis qui loquitur dicit se aliquid facturum esse:

I: 60. ... τῷ κέν τυ μάλα πρόφρων ἀρεσαίμαν,
αἶκα μοι τύ, φίλος, τὸν ἐφίμερον ὕμνον ἀείσης.²XVI: 106. ἄκλητος μὲν ἔγωγε μένοιμί κεν, ἐς δὲ καλεύντων
θαρσίσας Μοῖσαισι σὺν ἀμετέραισιν ἰκοίμαν.XXV: 37. ... ἐγὼ δέ κέ τοι σάφα εἰδῶς
ἀτρεκέως εἴποιμ'.XXV: 195. ἀμφὶ δέ σοι τὰ ἕκαστα λέγοιμί κε τοῦδε πελώρου.
De loco XXII: 73 uide supra sub αα).β) *Optatius aliquid fieri posse exprimens.*

αα) Optatius nudus.

Optatius adhibetur ad rem quae praesenti tempore fieri
potest exprimendam:II: 33. ... τὸ δ' Ἄρτεμι καὶ τὸν ἀναιδῆ
κινήσας ἀδάμαντα καὶ εἴ τί περ ἀσφαλὲς ἄλλο.³His locis uis optatiui ita attenuata est, ut urbanitati
tantum inseruiat:VIII: 88. ὥς μὲν ὁ παῖς ἐχάρη καὶ ἀνάλατο καὶ πλατάγησε
νικάσας, οὕτως ἐπὶ ματέρι νεβρὸς ἄλοιτο.VIII: 90. ὥς δὲ κατεσμήχθη καὶ ἀνετράπετο φρένα λύπα
ᾧτερος, οὕτω καὶ νύμφα γαμεθεῖσ' ἀκάχοιτο.XVI: 66. αὐτὰρ ἐγὼ τιμὴν τε καὶ ἀνθρώπων φιλότητα
πολλῶν ἡμιόνων τε καὶ ἵππων πρόσθεν ἐλοίμαν.¹ De hoc loco uide infra B. III.² Nonnulli libri καὶ pro κέν.³ Hiller e coniectura Vossii legit κινήσας κ' ἀδάμαντα. Libri κ' omittunt, nonnulli ρ' inserunt.

ββ) Optatiuus cum κέν coniunctus.

De rebus quae praesenti tempore fieri possunt agitur his locis:

I: 42. φαίης κεν γυίων νιν ὅσον σθένος ἔλλοπιεύειν.

IV: 11. πείσαι κεν Μίλων καὶ τῶς λύκος αὐτίκα λυσσῆν.

XV: 25. ὦν ἴδες, ὦν εἴπαις κεν ἰδοῖσα τὸ τῷ μὴ ἰδόντι.¹

XV: 38. ... τοῦτό κεν εἴπαις.²

XVII: 40. ... ὧδέ κε παισί

θαρσῆσας σφετέροισιν ἐπιτρέποι οἶκον ἅπαντα.

XXV: 197. ... τὸ γὰρ πολέων περ ἐόντων

Ἀργείων οὐδεὶς κεν ἔχοι σάφα μυθήσασθαι.

De loco II: 33 uide supra sub αα).

De tempore praeterito uno loco uidetur optatiuus adhiberi:

XXIV: 135. δειπνον δὲ κρέα τ' ὀπτά καὶ ἐν κανέῳ μέγας ἄρτος
Δωρικός· ἀσφαλέως κε φυτοσκάφον ἄνδρα κορέσσαι.³

His locis optatiuus ad rem modestius exprimendam adhibetur:

XV: 26. ἔρπειν ὥρα κ' εἴη.

XVII: 95. ὄλβῳ μὴν πάντας κε καταβρίθοι βασιλῆας.

XXV: 43. ναὶ γέρον, Αὐγείην ἐθέλοιμί κεν ἄρχον Ἐπειῶν
εἰσιδέειν.

Cfr etiam in sententia causali XXII: 162.

γγ) Optatiuus cum ἄν coniunctus.

Ad rem modestius efferendam adhibetur:

XXI: 32. εὐ γὰρ ἄν εἰκάξαις κατὰ τὸν νόον.⁴

γ) Optatiuus correlatiuus.

αα) Optatiuus nudus.

Notio hypothetica sententia condicionali uel optandi formula exprimitur:

XI: 73. αἶκ' ἐνθῶν ταλάρως τε πλέκοις καὶ θαλλὸν ἀμάσας
ταῖς ἄρνεσσι φέροις, τάχα καὶ πολὺ μᾶλλον ἔχοις νῶν.⁵

XXII: 60. ἔλθοις, καὶ ξενίων γε τυχὼν πάλιν οἶκαδ' ἰκάνοις.⁶

XXIX: 10. ἀλλ' εἴ μοί τι πίθοιο νέος προγενεστέρω,
τῷ καὶ λώιον αὐτὸς ἔχων ἔμ' ἐπαινέσαις.⁷

¹ Incerta est lectio; libri fere εἴπας uel εἴπας καὶ.

² E conjectura Meinekii. Libri κα εἴπας, καλὸν εἴπας uel alia praebent.

³ Rumpel, Lex. Theocrit. s. u. κέ, κορέσσαι male pro infinitiuo habet.

⁴ Incerta lectio. Libri οὐ γὰρ νικάξῃ.

⁵ Editores fere praeter Zieglerum τάχα κα.

⁶ Hiller e conjectura Ahrensii κε τυχὼν.

⁷ Hiller e conjectura Hermannii τῷ κεν.

Notio hypothetica aduerbiali locutioni inest:

XXVIII: 12. δις γὰρ ματέρες ἄρνων μαλακοῖς ἐν βοτάνῃ πόκοις
πέξαιντ' αὐτοένει Θευγένιδός γ' ἔννεκ' ἐυσφύρω.

Notio hypothetica e toto contextu uerborum eruenda est:

XXIX: 37. νῦν μὲν κῆπι τὰ χρούσεα μάλ' ἔνεκεν σέθεν
βαῖν καὶ φύλακον νεκῶν πεδὰ Κέρβερον.

ββ) Optatiuus cum κέν coniunctus.

Protasis optatiuo formata addita est XIV: 50, XVIII: 21.

Notio hypothetica participio inest:

XVI: 17. . . . οὐδέ κεν ἰὼν ἀποτρίψας τινὶ δοίη.

XXV: 183. οὐ μὲν γάρ κε τοσόνδε κατ' Ἀπίδα κνώδαλον
εὖροις

ἱμείρων ἰδέειν.

XXIX: 39. τόκα δ' οὐδέ καλεῦντος ἐπ' αὐλείαις θύραις
προμόλοιμί κε παυσάμενος χαλέπω πόθῳ.

Hic quoque afferendum exemplum, quod in sententia
relatiua exstat, ubi notio hypothetica e totius orationis
forma elucet:

VII: 100. ἐσθλὸς ἀνὴρ, μέγ' ἄριστος, δν οὐδέ κεν αὐτὸς αἰδεῖν
Φοῖβος σὺν φόρμιγγι παρὰ τριπόδεσσι μεγάροι.

De locis XI: 7, XXII: 60, XXIX: 10 uide supra sub α).

b. In sententiis interrogatiuis.

α) Optatiuus futurum tempus exprimens.

αα) Optatiuus nudus adhibetur in interrogatione deliberatiua:

XXVII: 24. καὶ τί, φίλος, ῥέξαιμι;

(XV: 51 editores optatiuum in coniunctiuum mutarunt,
uide supra.)

ββ) Optatiuus cum κέν coniunctus:

XVI: 20. τίς δέ κεν ἄλλου ἀκούσαι; ἄλις πάντεσσιν Ὅμηρος.

De hoc loco conferre licet, quae annotaui ad Apoll.
Rhod. III. 401. p. 29.

β) Optatiuus aliquid fieri posse significans.

Optatiuus cum κέν coniunctus exstat in interrogationibus
dubitatiuis:

XI: 49. τίς κα τῶνδε θάλασσαν ἔχειν καὶ κύμαθ' ἔλοιτο;

- XVII: 116. . . . τί δὲ κάλλιον ἀνδρί κεν εἴη
 ὀλβίῳ ἢ κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἀρέσθαι;
 XXI: 34. . . . τί γὰρ ποιεῖν ἂν ἔχοι τις
 κείμενος ἐν φύλλοις ποτὶ κύματι μῆδὲ καθεύδων, . . .

γ) *Optatiuus correlatiuus.*

Huc referendum mihi uidetur hoc exemplum, ubi optatiuo particula ἂν aenectitur; sententia condicionalis auditur:

XXII: 62. δαιμόνι', οὐδ' ἂν τοῦδε πειν ὕδατος σύγῃ δοίης;

Iam si omnia exempla optatiui potentialis nulla ratione notionis diuersitatis habita una colligimus, haec fere sunt:

a) In sententiis iudicandi:

Optatiui nudi: [I: 60?], II: 33, VIII: 20, VIII: 88, VIII: 90, XI: 50, XI: 73, XVI: 66, XVII: 7, [XVIII: 21?], XXII: 60, XXII: 73, XXVII: 60, XXVIII: 12, XXIX: 10, XXIX: 37 = 14 (16) exempla.
 Optatiui cum κέν coniuncti: I: 42, I: 56, I: 60?, III: 38, IV: 11, VII: 100, XII: 12 (bis), XIV: 50, XV: 25 (incerta lectio), XV: 26, XV: 38 (incerta lectio), XVI: 17, XVI: 106, XVII: 40, XVII: 95, XVIII: 21?, XXIV: 135, XXV: 37, XXV: 43, XXV: 183, XXV: 195, XXV: 197, XXIX: 21, XXIX: 39 = 25(21) exempla.
 Optatiuus cum ἂν iunctus XXI: 32 (incerta lectio).

b) In sententiis interrogatiuis:

Optatiuus nudus XXVII: 24; (XV: 51 editores coniunctiūm legunt).

Optatiui cum κέν coniuncti: XI: 49, XVI: 20, XVII: 116, XXI: 34.

Optatiuus cum ἂν coniunctus XXII: 62.

Inter nudos optatiuos omnes numeravi locos, qui in ueteribus libris particula potentiali destituti esse uidentur, etsi editores hic illic κέν addiderunt (II: 33, XI: 73, XXII: 60, XXII: 73, XXIX: 10). Neque enim constanter egisse mihi uidentur, sed quoque loco pro arbitrio suo uerba intacta reliquisse aut mutasse. Nec mihi probari potest lex, quam statuere uoluit Hiller ad VIII: 20 — putat optatiuum nudum in carminibus mere bucolicis locum non habere — nam sic quaeuis fere rarior loquendi formula corrigendo exstingui potest. (Cfr uerba Hilleri ad II: 3.)

2. *Optatiuus uotum exprimens.*a. *Optatiuus uotum genuinum exprimens.*α) *In sententiis affirmatiuis.*

Primae personae haec sunt exempla:

- II: 50. (sequitur tertia persona)
ὥς καὶ Δέλφιν ἴδοιμι, καὶ ἐς τόδε δῶμα περάσαι.
- V: 14. οὐ μὰν οὐ τὸν Πᾶνα τὸν ἄκτιον, οὐ τέ γε Λάκων
τὰν βαίταν ἀπέδυσ' ὁ Καλαιθίδος ἢ κατὰ τήνας
τὰς πέτρας, ὦνθρωπε, μανεῖς εἰς Κρᾶθιν ἀλοῖμαν.
- V: 20. αἶ τοι πιστεύσαιμι, τὰ Δάφνιδος ἄλγε' ἀροῖμαν.
- V: 149. . . . ἀλλὰ γενοίμαν,
αἱ μὴ τυ φλάσσαιμι, Μελάνθιος ἀντὶ Κομάτα.
- VII: 155. (sequitur tertia persona)
. . . ἄς [sc. Δάματρος] ἐπὶ σωρῶ
αὐτῖς ἐγὼ πάζαιμι μέγα πτύον· ἃ δὲ γελάσσαι
δράγματα καὶ μάκωνας ἐν ἀμφοτέραισιν ἔχοισα.
- XVI: 109. . . . ἀεὶ Χαρίτεσσιν ἅμ' εἶην.
- XXVI: 30. αὐτὸς δ'εὐαγέοιμι καὶ εὐαγέεσσιν ἄδοιμι.
- Secundae personae:
- I: 132. (sequuntur optatiui tertiae personae)
νῦν δ'ἴα μὲν φορέοιτε βᾶτοι, φορέοιτε δ'ἄκανθαι,
ἃ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσαι,
πάντα δ'ἔναλλα γένοιτο, καὶ ἃ πίτυς ὄχνας ἐνείκαι,
Δάφνις ἐπεὶ θνάσκει, καὶ τῶς κύνας ὠλαφος ἔλκοι,
κῆξ ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι δηρίσαιντο.¹
- I: 147. uide infra.
- V: 124. (antecedit imperatiuus, sequitur optatiuus tertiae personae)
'Ἰμέρα ἀνθ' ὕδατος ρεῖτω γάλα, καὶ τὸ δὲ Κρᾶθι
οἶνω πορφύροις, τὰ δέ τοι σία καρπὸν ἐνείκαι.
- VII: 109. εἰ δ'ἄλλως νεύσαις, κατὰ μὲν χροᾶ πάντ' ὀνύχεσσι
δακνόμενος κνάσαιο καὶ ἐν κνίδαισι καθέυδοις,
εἷης δ' Ἡδωνῶν μὲν ἐν ὥρεσι χεῖματι μέσσω
. . .
ἐν δὲ θέρει πυμάτοισι παρ' Αἰθίοπεσσι νομέουσι.

¹ Ita Hiller cum Scaligero; uulgo γαρύσαιντο.

- VIII: 33. (sequitur tertia persona in sententia negatiua)
 ἄγχεα καὶ ποταμοί, θεῖον γένος, αἷ τι Μενάλκας
 πήποχ' ὁ συριγκτὰς προσφιλὲς ἄσε μέλος,
 βόσκοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνάδας· ἦν δέ ποκ' ἐνθη
 Δάφνης ἔχων δαμάλας, μηδὲν ἔλασσον ἔχοι.
- XII: 27. Νισαῖοι Μεγαρήες ἀριστεύοντες ἑρετμοῖς,
 ὄλβιοι οἰκείοιτε.
- XV: 74. κεῖς ὥρας κῆπεται, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἰης.
- XVII: 66. ὄλβιε κοῦρε γένοιο.
 (sequuntur optatiui qui precem exprimunt.)
- XVIII: 49. χαίροις ὦ νύμφα, χαίροις εὐπένθερε γαμβρέ.
- XXII: 60. ἔλθοις, καὶ ξενίων γε τυχὼν πάλιν οἴκαδ' ἰκάνοις.
- XXIV: 9. (antecedunt imperatiui)
 ὄλβιοι εὐνάζοισθε καὶ ὄλβιοι ἁῶ ἴδοιτε.
- XXVII: 20. φεύγω ναι τὸν Πάνα· σὺ δὲ ζυγὸν αἰὲν ἀείραις.¹
- Tertiae personae haec exempla sunt:
- I: 133. uide supra p. 8.
- I: 146. (sequitur secunda persona)
 πλήρὲς τοι μέλιτος τὸ καλὸν στόμα, Θύρσι, γένοιτο,
 πλήρὲς τοι σχαδόνων, καὶ ἀπ' Αἰγίλῳ ἰσχάδα τρώγοις
 ἀδείαν.
- II: 26. οὕτω τοι καὶ Δέλφισ ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἀμαθύνοι.
- II: 29. ὥς τάκοιθ' ὑπ' ἔρωτος ὁ Μύνδιος αὐτίκα Δέλφισ.
- II: 30. χῶς δινεῖθ' ὅδε ρόμβος ὁ χάλκεος ἐξ' Αφροδίτας,
 ὥς τήνος δινοῖτο ποθ' ἀμετέραισι θύραισιν.
- II: 44. εἴτε γυνὰ τήνφ παρακέκλιται εἴτε καὶ ἀνὴρ,
 τόσσον ἔχοι λάθας, ὅσσον ποκὰ Θησέα φαντί
 ἐν Δία λασθήμεν εὐπλοκάμῳ Ἀριάδνας.
- II: 50. uide supra p. 8.
- III: 54. ὥς μέλι τοι γλυκὺ τοῦτο κατὰ βρόχθοιο γένοιτο.
- IV: 52. . . . κακῶς ἂ πόρτις ὄλοιτο.
- V: 17. (in sententia relatiua)
 . . . Νύμφας,
 αἶτε μοι ἱλαοί τε καὶ εὐμενέες τελέθοιεν.
- V: 125. uide supra p. 8.
- V: 126. (antecedit imperatiuus)

¹ E coniectura Ahrensii; uulgata lectio ἀείραις.

- ρείτω χά Συβαρίτις ἐμὶν μέλι, καὶ τὸ πότορθρον
ἀ παῖς ἀνθ' ὕδατος τᾷ κάλπιδι κηρία βάψαι.
- VI: 23. . . . αὐτὰρ ὁ μάντις ὁ Τήλεμος ἔχθρ' ἀγορεύων
ἐχθρὰ φέροίτο ποτ' οἶκον, ὅπως τεκέεσσι φυλάσσοι.
- VII: 61. Ἀγεάνακτι πλόον διζημένῳ ἐς Μυτιλάναν
ᾧρια πάντα γένοιτο, καὶ εὖπλοον ὄρμον ἵκοιτο.
- VII: 123. . . . ὁ δ' ὄρθριος ἄλλον ἀλέκτωρ
κοκκύσδων νάρκαισιν ἀνιαιραῖσι διδοίη,
εἰς δ' ἀπὸ τᾶσδε, φέριστε, Μόλων ἄγχοιτο παλαίστρας.
ἄμμιν δ' ἄσυχία τε μέλοι γραῖα τε παρείη,
ἅτις ἐπιφύζουσα τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκοι.
- VII: 156. uide supra p. 8.
- VIII: 39. . . . κῆν τι Μενάλκας
τειδ' ἀγάγη, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι.
- IX: 4. χοῖ μὲν ἀμᾶ βόσκοιντο καὶ ἐν φύλλοισι πλανῶντο.
- IX: 5. . . . ἐμὶν δὲ τὸ βουκολίαζεν
ἐκποθεν, ἄλλοθεν δ' αὖτις ὑποκρίνοιντο Μενάλκας.
- IX: 33. τᾶς [sc. ῥῥᾶς] μοι πᾶς εἴη πλείος δόμος.
- X: 42. Δάματερ πολύκαρπε πολύσταχυν, τοῦτο τὸ λᾶον
εὐεργόν τ' εἴη καὶ κάρπιμον ὅττι μάλιστα.
- XVI: 19. αὐτῷ μοί τι γένοιτο · θεοὶ τιμῶσιν ᾄδιδούς.
- XVI: 64. (antecedit imperatiuus)
χαιρέτω δὲ τοιοῦτος · ἀνήριθμος δὲ οἱ εἴη
ἄργυρος, αἰεὶ δὲ πλεόνων ἔχοι ἥμερος αὐτόν.
- XVI: 88. (antecedit sententia particulis αἱ γὰρ instituta)
ἄστεά τε προτέροισι πάλιν ναίοιτο πολίταις,
· · · ἀγροὺς δ' ἐργάζοιντο τεθαλότας · αἱ δ' ἀνάριθμοι
μήλων χιλιάδες βοτάνᾳ διαπιανθεῖσαι
ἄμ πεδίον βληχοῖντο, βόες δ' ἀγεληδὸν ἐς αὐλὴν
ἐρχόμεναι σκνιφαῖον ἐπισπεύδοιεν ὀδίταν.
νειοὶ δ' ἐκπονέοιντο ποτὶ σπόρον . . .
. . . ἀράχνια δ' εἰς ὄπλ' ἀράχναι
λεπτὰ διαστήσαιντο, βοᾶς δ' ἔτι μῆδ' ὄνομ' εἴη.
ὑψηλὸν δ' Ἰέρωνι κλέος φορέοιεν ᾄδοί.
- XVI: 102. . . . τοῖς πᾶσι μέλοι Σικελὴν Ἀρέθουσιν
ὑμνεῖν σὺν λαοῖσι καὶ αἰχμητὰν Ἰέρωνα.
- XVIII: 50. Λατῷ μὲν δοίη, Λατῷ κουροτρόφος, ὕμμιν
εὐτεχνίαν.

XX: 45. uide infra.

XXVI: 33. χαίροι μὲν Διόνυσος . . .

. . . χαίροι δ'εὐειδῆς Σεμέλα καὶ ἀδελφεαὶ αὐτᾶς.

XXVII: 15. χαίρετω ἅ Παφία · μόνον Ἰλαος Ἄρτεμις εἶη.

V: 14, V: 20, V: 149, XVI: 64, XXII: 60 uis optatiui concessiua est;¹

XXII: 60 et XXVII: 15 optatiuus uicibus sententiae condicionalis fungitur.

β) *In sententiis negatiuis.*

Primae personae exemplum:

XXVI: 27. οὐκ ἀλέγω · μηδ' ἄλλου ἀπεχθόμενου Διονύσῳ φροντίζοιμ'.²

Secundae personae:

V: 43. μὴ βάθιον τήνω πυγίσματος, ὕβει, ταφείης.

Tertiae personae exempla:

VII: 106. καὶ μὲν ταῦτ' ἔρδοις, ὦ Πάν φίλε, μὴ τί τυ παῖδες Ἀρκαδικοὶ σκίλλαισιν ὑπὸ πλευράς τε καὶ ὤμων τανίκα μαστίσδοιεν, ὅτε κρέα τυτθὰ παρείη.

VIII: 36. uide supra p. 9.

VIII: 53. μὴ μοι γὰν Πέλοπος, μὴ μοι Κροίσεια τάλαντα εἶη ἔχειν, μηδὲ πρόσθε θέειν ἀνέμων.

X: 11. μηδέ γε συμβαίη.

XV: 94. μὴ φύη, Μελιτώδες, ὅς ἀμῶν καρτερός εἶη, πλὰν ἑνός.

XVI: 97. uide supra p. 10.

XX: 44. μηκέτι μηδ', ὦ Κύπρι, τὸν ἀδέα μήτε κατ' ἄστν μήτ' ἐν ὄρει φιλέοι, μούνη δ' ἀνὰ νύκτα καθεύδοι.

XXVI: 38. . . . μηδεὶς τὰ θεῶν ὀνόσαιτο.

b. *Optatiuus precem exprimens.*

Omnia exempla in sententiis affirmatiuis comparent.

VII: 103. τὸν μοι Πάν . . .

ἄκλητον κείνοιο φίλας ἐς χεῖρας ἐρείσας.

XI: 63. ἐξένθοις, Γαλάτεια, καὶ ἐξενθοῖσα λάθοιο

ὥσπερ ἐγὼ νῦν ὧδε καθήμενος οἴκαδ' ἀπενθεῖν

ποιμαίνειν δ' ἐθέλοις σὺν ἐμῖν ἅμα καὶ γάλ' ἀμέλγειν . . .

¹ Versum XXVI: 29 non attuli, cum sine dubio spurius sit.

² Ita Hiller edidit. Libri ferè μηδ' ἄλλος ἀπεχθόμεναι φροντίζοι μηδ' εἰ.

- XV: 143. (antecedit imperatiuus).
 Ἰλαθι νῦν φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐς νέωτ' ἐυθυμήσαις.
 XVII: 66. ὀλβιε κοῦρε γένοιο · τίοις δέ με τόσσον, ὅσον περ
 Δάλον ἐτίμασεν κυανάμπυκα Φοῖβος Ἀπόλλων·
 ἔν δέ μιν τιμᾷ Τρίοπον καταθεῖο κολώναν.
 XVIII: 58. Ὑμῆν ὦ Ὑμέναιε, γάμῳ ἐπὶ τῷδε χαρεῖης.
 XXII: 214. χαίρετε, Λήδας τέκνα, καὶ ἡμετέροις κλέος ὕμνοις
 ἐσθλὸν αἰεὶ πέμποιτε.¹

Liberae sententiae particula ei uel εἴθε institutae.

εἰ γάρ:

- XII: 17. εἰ γάρ τοῦτο, πάτερ Κρονίδη, πέλοι, εἰ γάρ, ἀγήρῳ
 ἀθάνατοι, γενεῆς δὲ διηκοσίῃσιν ἔπειτα
 ἀγγεῖλειεν ἐμοί τις ἀνέξοδον εἰς Ἀχέροντα . . .
 XVI: 82. αἰ γάρ Ζεῦ κύδιστε πάτερ καὶ πότνι Ἀθάνα
 κούρη θ' . . .
 ἐχθροὺς ἐκ νάσοιο κακὰ πέμπειεν ἀνάγκα.

(sequuntur optatiui).

εἴθε:

- III: 12. . . . αἴθε γενοίμαν
 ἃ βομβεῦσα μέλισσα καὶ ἐς τεδὸν ἄντρον ἰκοίμαν.
 IV: 20. . . . εἴθε λάχοιεν [τοιόνδε ταῦρον]
 τοὶ τῷ Λαμπριάδα, τοὶ δαμόται, ὄκα θυώντι
 V: 62. . . . αἴθ' ἔνθοι ποθ' ὁ βουκόλος ὧδ' ὁ Λυκάπας.
 XII: 10. εἴθ' ὁμαλοὶ πνεύσειαν ἐπ' ἀμφοτέροισιν Ἑρωτες
 νῶϊν, ἐπεσσομένοις δὲ γενοίμεθα πᾶσιν αἰοιδῇ.

III: 12. de re, quae fieri non potest, agitur, sed cum futura sit, optatiuo proprie exprimitur.²

XI: 73. αἴχ' pro αἴθ' legendum esse uidetur, atque ita edidit Hiller.

His exemplis fortasse adjungendum est XXIX: 10, ubi sententia particulis ἄλλ' ei instituta uicibus protasis hypotheticae fungitur, sed tamen liberius cum apodosi cohaeret:

ἄλλ' εἴ μοι τι πίθοιο νέος προγεγεστέρῳ,
 τῷ καὶ λώιον αὐτὸς ἔχων ἔμ' ἐπαινέσαις-

¹ V: 121 plerique infinitiui legunt.

² Cfr *Cavallin*, *Grekisk syntax* § 165 Anm. 3.

III. Indicatiuus.

I. Tempora praeterita.

a. *In sententiis iudicandi et interrogationibus.*

α) ἐχρήν uno loco exstat:

XVIII: 12. εὔδειν μὲν χρήζοντα καθ' ὥραν αὐτὸν ἐχρήν τυ.
Cetera exempla, ubi particula κέν uel ἄν omissa uidetur,
haec sunt, quae omnia ad praeteritum tempus referenda sunt.
Aoristus:

II: 127. εἰ δ' ἄλλῃ μ' ὠθεῖτε καὶ ἡ θύρα εἶχετο μοχλῷ,
πάντως καὶ πελέκεις καὶ λαμπάδες ἦνθον ἐφ' ὑμέας.

IV: 49. εἴθ' ἥς μοι ροικὸν τὸ λαγωβόλον · ὥς τυ πάταξα.

XVI: 51 (sequitur aoristus cum ἄν coniunctus)
οὐδ' Ὀδυσσεὺς
· · · δηναιὸν κλέος ἔσχεν, ἐσιγάθη δ' ἄν ὑφορβός
· · · εἰ μὴ σφεας φώνησαν Ἰάονος ἀνδρὸς ἀοιδαί.

Imperfectum:

II: 124. καὶ μ' εἰ μὲν κ' ἐδέχεσθε, τάδ' ἥς φίλα.

II: 126. εὔδόν τ', εἴ κε μόνον τὸ καλὸν στόμα τεύς ἐφίλησα.

XVI: 42. ἄμναστοι δὲ τὰ πολλὰ καὶ ὄλβια τήνα λιπόντες
δειλοῖς ἐν νεκύεσσι μακροὺς αἰῶνας ἔκειντο,
εἰ μὴ δεινὸς ἀοιδὸς ὁ Κήιος αἰόλα φωνέων
βάρβιτον ἐς πολύχορδον ἐν ἀνδράσι θῆκ' ὀνομαστούς.

β) ὄφελον duobus locis exstat, ubi ad uotum efferendum
adhibetur.

Altero loco de tempore praesenti dicitur praemissa parti-
cula αἶθε:

VII: 86. αἶθ' ἐπ' ἐμεῦ ζωοῖς ἐναρίθμιος ὄφελος εἶμεν.

Altero loco de tempore praeterito adhibetur.

XIV: 57. ὄφеле μὲν χωρεῖν κατὰ νῶν τεδὸν ὧν ἐπεθύμεις.

γ) Tempora praeterita cum κέν uel ἄν coniuncta his locis
potentialem uim habere uidentur.

αα) Indicatiuus cum κέν coniunctus.

Aoristi haec sunt exempla:

VII: 13. . . . ἥς δ' αἰπόλος, οὐδέ κέ τις νιν
ἡγνοίησεν ἰδὼν, ἐπεὶ αἰπόλῳ ἔξοχ' ἐφύκει.

XIV: 23. κῆφάπτ'. εὐμαρέως κεν ἅπ' αὐτὰς καὶ λύχνον ἄψας.

Imperfecti haec sunt exempla:

XXV: 115. . . . οὐ γὰρ κεν ἔφασκε τις οὐδὲ ἐώλπει
ἀνδρὸς ληΐδ' ἐνὸς τόσσην ἔμεν οὐδὲ δέκ' ἄλλων.

XXVIII: 15. οὐ γὰρ εἰς ἀκίρας οὐδ' ἐς ἀέργω κεν ἐβολλόμαν
ὁπάσαι σε δόμοις.

ββ) Indicativus cum ἂν coniunctus.

Aoristus duobus locis adhibetur in sententia relatiua:

IX: 24. [χορύναν] . . . τὰν οὐδ' ἂν ἴσως μωμάσατο τέκτων.

XXIV: 114. 'Αρπαλὺκῳ Φανοτῇ, τὸν οὐδ' ἂν τηλόθε λεύσσων
θαρσαλέως τις ἔμεινεν ἀεθλεύοντ' ἐν ἀγῶνι.

δ) Tempora praeterita cum κέν uel ἂν coniuncta condicionali uim habent his locis.

αα) Indicativus cum κέν coniunctus.

Aoristi haec sunt exempla, quae tempus praeteritum exprimunt. Protasis auditur uel participio exprimitur:

II: 118. ἦνθον γὰρ κεν ἐγώ, ναι τόν γλυκὺν ἦνθον Ἔρωτα.

XXII: 122. καί κε τυχὼν ἔβλαψεν Ἀμυκλαίων βασιλῆα.

Imperfectum uno loco inuenitur de tempore praesenti; antecedit uotum, quod protasis instar est:

X: 32. αἶθε μοι ἦς, ὅσσα Κροῖσόν ποκα φαντὶ πεπᾶσθαι
χρῦσοι ἀμφοτέροί κ' ἀνεκείμεθα τᾷ Ἀφροδίτῃ.

ββ) Indicativus cum ἂν coniunctus.

Omnia exempla aoristi sunt.

Sententia condicionalis addita est XVI: 48 sq. XVI: 51 sq.
(ubi antecedit aoristus nudus), XXV: 80 sq.

Protasis auditur:

XI: 58. (in sententia particula ὥστε instituta)
ἀλλὰ τὰ μὲν θέρεος, τὰ δὲ γίνεται ἐν χειμῶνι,
ὥστ' οὐκ ἂν τοι ταῦτα φέρειν ἅμα πάντ' ἐδυνάθην.

b. In sententiis quae uotum exprimunt.

De formula ὄφελον uide supra.

Indicativus praemissa particula εἶθε his locis inuenitur:

IV: 49. εἶθ' ἦς μοι ροικὸν τὸ λαγωβόλον ὥς τυ πάταξα.

X: 32. αἶθε μοι ἦς, ὅσσα Κροῖσόν ποκα φαντὶ πεπᾶσθαι
χρῦσοι ἀμφοτέροί κ' ἀνεκείμεθα τᾷ Ἀφροδίτῃ.

XXVII: 61. αἶθ' αὐτὰν δυνάμαν καὶ τὰν ψυχὰν ἐπιβάλλειν.

2. Futurum.

In carminibus Theocriteis futurum cum κέν uel ἄν non iungitur.

In interrogationibus deliberatiuis (cfr p. 3) futurum adhibetur V: 61, VIII: 13, VIII: 25, XXII: 25.

Pro imperatiuo futurum usurpatur his locis:

V: 103. τουτεῖ βοσκησεῖσθε ποτ' ἀντολάς, ὥς ὁ Φάλαρος.

XXII: 64. ἄργυρος ἢ τίς ὁ μισθός, ἔρεῖς, ᾧ κέν σε πίθοιμεν;

(V: 109 μή μεν λωβάσῃσθε pro λωβασεῖσθε legendum est.)

Observandi sunt loci, ubi futurum comparet in interrogatione negatiua, quae cohortationi inseruit:

XIV: 22. οὐ φθεγξῇ;

XV: 53. . . . κυνοθαρσής

Εὐνόα, οὐ φευξῇ;

Notandus quoque est locus I: 151, ubi οὐ μή cum futuro iungitur, ut notio prohibitiua exprimatur:¹

. . . αἱ δὲ χίμαιραι

οὐ μὴ σαρτασεῖτε, μὴ ὁ τράγος ὕμιν ἀναστῇ.

Hic denique afferre licet locum I: 112, ubi ὅπως cum futuro adhibetur ad iussum efferendum;² coniungitur cum imperatiuo:

αὐτίς ὅπως στασῇ Διομήδεος ἄσσον ἰοῖσα,

καὶ λέγε.

IV. Imperatiuus.

De usu imperatiui haec fere animaduertenda uidentur.

His locis cum imperatiuo iungitur particula uel formula cohortatiua:

ἀλλά:

I: 113. . . . τὸν βούταν νικῶ Δάφνιν, ἀλλὰ μάχευ μοι.

II: 10. . . . ἀλλὰ Σελάνα

φαῖνε καλόν.

¹ Haec locutio uidetur forma negatiua esse formulae illius, quae particula μὴ cum coniunctiuo formatur: cum autem notio temporis futuri inuoluatur, consentaneum est et futurum pro coniunctiuo irrepsisse et locutionem imperatiui uicibus fungi posse. Cfr *Goodwin*, *Syntax of the moods and tenses of the greek verb* (London 1889), p. 389 sqq. Alii putant has sententias reuera interrogationes esse.

² Hic usus sine dubio ellipsi originem debet.

- II: 18. . . . ἀλλ' ἐπίπασσε
Θεστυλί.
- II: 96. . . . ἀλλὰ μολοῖσα
τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν.
- II: 163. ἀλλὰ τὸ μὲν χαίροισα ποτ' ὠκεανὸν τρέπε πώλους.
- V: 24. . . . ἀλλὰ γε καὶ τὸν εὖβοτον ἀμνὸν ὀρισδε.¹
- V: 44. ἀλλὰ γὰρ ἔρφ' ὦδ', ἔρπε, καὶ ὕστατα βουκολιαξή.
- VII: 95. . . . ἀλλ' ὑπάκουσον, ἐπεὶ φίλος ἔπλεο Μοίσαις.
- XI: 42. ἀλλ' ἀφίκευ τὸ ποθ' ἀμέ, καὶ ἐξεῖς οὐδὲν ἔλασσον.
- XXII: 165. ἀλλὰ, φίλοι, τοῦτον μὲν ἑάσατε πρὸς τέλος ἐλθεῖν
ἄμμι γάμον.
- XXII: 169. . . . ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
πεῖθεσθ'.
- XXIII: 35. ἀλλὰ τὸ παῖ κἂν τοῦτο πανύστατον ἀδύ τι ῥέξον.
- XXIV: 86. ἀλλὰ, γύναι, πῦρ μὲν τοι ὑπὸ σποδῶ εὖτυκον ἔστω,
κάγκανα δ' ἀσπαλάθου ξύλ' ἐτοιμάσατ' ἢ παλιούρου . . .
- XXV: 34. ἀλλὰ σύ πέρ μοι ἔνισπε . . .²
- ἀγε imperatiuum antecedit:
- XV: 76. ἄγ' ὦ δειλὰ τύ, βιάζευ.
- ἀγε imperatiuum sequitur:
- IV: 58. εἴπ' ἄγε μ' ὦ Κορύδων . . .
- XXV: 177. εἴπ' ἄγε νῦν μοι πρῶτον . . .
- ἀλλ' ἄγε a multis editoribus legitur V: 24, de quo loco uide supra.
- εἶα:
- V: 78. εἶα λέγ' εἴ τι λέγεις, καὶ τὸν ξένον ἐς πόλιν αὐτὶς
ζῶντ' ἄφες.
- εἴ' ἄγε:
- II: 95. εἴ' ἄγε Θεστυλί μοι χαλεπᾶς νόσω εὐρέ τι μάχος.³
- ἴθι:
- V: 66. . . . ἴθ' ὦ ξένε μικρὸν ἄκουσον
τεῖδ' ἐνθῶν.⁴

¹ Plerique editores ἀλλ' ἄγε.

² Aduersatiuum, non cohortatiuum notionem ἀλλὰ habet XXIII: 47:
. . . ὁδοιπόρε, μὴ παροδεύσης,
ἀλλὰ στὰς τόδε ἴεξον . . .

³ Libri uariant; nonnulli habent εἰ δ' ἄγε.

⁴ Genuinam uim retinet ἴθι VIII: 51: ἴθ' ὦ κόλε καὶ λέγε.

ἴτε:

I: 127 = 131 = 137 = 142.

λήγετε βουκολικάς Μοῖσαι ἴτε λήγεται ἀοιδᾶς.

ἀλλ' ἴθι:

XV: 21. ἀλλ' ἴθι τώμπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα λάζευ.

σίττα:

VIII: 69. σίττα νέμεσθε νέμεσθε.¹

δεῦρο:

XXVII: 45. δεῦρ', ἴδε πῶς ἀνθεῦσιν ἐμαὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι.²

In imperatiuis negandis carmina Theocritea communem usum sequuntur, ut non negatio addatur nisi imperatiuis praesentis.

Duobus locis ἄν cum imperatio consociari uidetur:

XXIII: 35. ἀλλὰ τὸ παῖ καὶ τούτο πανύστατον ἀδύ τι ῥέξον.

XXIII: 41. καὶ νεκρῷ χάρισαι τὰ σὰ χεῖλεα.

Sed priore loco potius legendum est καὶ pro καὶ³, ac ne altero quidem ἄν cum ipso imperatio iungendum est. Nam quod nonnulli, quibus assentitur Rumpelius, statuunt imperatium cum ἄν particula re uera coniungi posse, eamque locutionem idem fere significare atque optatium particula ἄν praeditum, et per se prorsus incredibile est particulam, quae alias semper potentialibus locutionibus additur, appetendi uero formulas aspernatur, cum imperatio consociari neque, ut mihi uidetur, exemplis comprobari potest. Immo uero ἄν hoc loco coniunctio est, ut καὶ νεκρῷ omisso uerbo dicatur pro καὶ νεκρῷ ἦ. Atque ceteri loci, ubi ἄν imperatio addi uidetur, aut ita fere explicandi aut corrigendi sunt.⁴

¹ σίττα sine uerbo inuenitur IV: 45, 46, V: 3, 100.

² δεῦρο sine uerbo pro imperatio adhibetur:

XXVII: 10. δεῦρ' ὑπὸ τὰς κοτίνους, ἵνα σοὶ πῖνα μῦθον ἐνίψω.

XXVII 12. δεῦρ' ὑπὸ τὰς πελέας, ἵν' ἐμὰς σύριγγος ἀκούσῃς.

Cfr δεῦτε VIII: 50. . . ὃ σιμαὶ δεῦτ' ἐφ' ὕδωρ ἔριφοι.

Cfr etiam VIII: 49, XIV: 68, XV: 30 ubi notio imperatiui e tota sententia emphasi quadam dicta eruenda esse uidetur.

³ Cfr *Hiller*, Beiträge zur Textgeschichte der griechischen Bukoliker. (Lpz. 1888), p. 123.

⁴ Cfr *Kühner*, Ausführliche Grammatik der griechischen Sprache, II², p. 171; *Goodwin*, I. c., p. 75.

Göteb. Högsk. Årsskr. III: 10.

Infinitivi pro imperatio adhibiti haec sunt exempla:

V: 121. σκίλλας ἰὼν Γραίας ἀπὸ σάματος αὐτίκα τίλλειν.¹

X: 48. σίτον ἀλοιῶντας φεύγειν τὸ μεσαμβρινὸν ὕπνον.²

X: 50. ἄρχεσθ' ἀμώνοντας ἐγειρομένῳ κορυδαλλῷ,
καὶ λήγειν εὐδοντος, ἐλινύσαι δὲ τὸ καῦμα.

XXIV: 72. θάρσει μελλόντων δὲ τὸ λώιον ἐν φρεσὶ θέσθαι.

XXIV: 91. ἦρι δὲ συλλέξασα κόνιν πυρὸς ἀμφιπόλων τις
ρηγάτω εὖ μάλα πᾶσαν ὑπὲρ ποταμοῖο φέρουσα
ρωγάδος ἐκ πέτρας ὑπερούριον, ἀψ δὲ νέεσθαι
ἄστρεπτος· καθαρῷ δὲ πυρώσατε δῶμα θεεῖρ
πράτον, ἔπειτα δ' ἄλεσσι μεμιγμένον, ὥς νενόμισται,
θαλλῷ ἐπιρραίνειν ἐστεμμένῳ ἀβλαβὲς ὕδωρ·
Ζηνὶ δ' ἐπιρρέξει καὶ ὑπερτέρῳ ἄρσενά χοῖρον.³

Obseruandum est XXIV: 94 ἄστρεπτος nominatio dici, quamquam ad tertiam personam referatur.

De futuro pro imperatio usurpato uide supra p. 15. Ibidem attuli exempla, ubi interrogatio negatiua futuro formata pro cohortatione adhibetur (XIV: 22, XV: 53). Addere licet hos locos, ubi uerbum auditur:

V: 3. οὐκ ἀπὸ τὰς κράνας;

V: 102. οὐκ ἀπὸ τὰς δρυὸς οὗτος ὁ Κῶναρος ἃ τε Κίνοιθα;

Concessiuam uim imperatiuus habet his locis:

V: 44. uide supra p. 16.

XV: 41. δάκρυ' ὅσσ' ἐθέλεις.

XVI: 64. χαιρέτω δς τοιοῦτος.

XXVII: 15. χαιρέτω ἃ Παφία · μόνον Ἰλαος Ἄρτεμις εἶη.

XXVII: 18. βαλλέτω ὥς ἐθέλει · πάλιν Ἄρτεμις ἄμμιν ἀρήγει.

Ad similitudinem protasis hypotheticae imperatiuus accedit

V: 44, XI: 42.

¹ Alia lectio τίλλοις.

² Sic legendum esse mihi uidetur. Libri uariant: ἀλοιῶντας et ἀλοιῶντες, φεύγειν et φεύγει, ὕπνον et ὕπνος. Hiller e coni. Hermannii: φεύγοι . . . ὕπνος.

³ Huc non referendus est locus X: 54, ubi ἔφειν e adiectiuo κάλλιον pendet, nedum XIV: 1, ubi ellipsis in salutandi formulis solita statuenda est.

B. De usu modorum in sententiis secundariis.

I. Sententiae relatiuae.

1. Coniunctiuus.

Omnia exempla antecessiua sunt; in sententia primaria semper tempora praesentia inueniuntur uel audiuntur.

α) Coniunctiuus nudus non adhibetur.

β) Coniunctiuus cum κέν coniunctus:

X: 25. . . . ὦν γάρ χ' ἄψησθε, θεαί, καλὰ πάντα ποιεῖτε.

XII: 32. (in sententia primaria est aoristus gnomicus)
ὅς δέ κε προσμάξῃ γλυκερώτερα χεῖλεσι χεῖλη,
βριθόμενος στεφάνοισιν εἶην ἐς μητέρ' ἀπῆλθεν.

XVII: 73. . . . Διὶ Κρονίῳνι μέλοντι
αἰδοῖοι βασιλῆες · ὁ δ' ἔξοχος, ὅν κε φιλήσῃ
γαινόμενον τὰ πρῶτα.

XXII: 161. τῶν εὐμαρὲς ὑμῖν ὀπυῖν ἅς κ' ἐθέλητε.

2. Optatiuus.

Iam ante attuli exempla, ubi in sententiis relatiuis, quae laxius cum sententia primaria cohaerent, optatiui inueniuntur (VII: 100 optatiuus cum κεν iunctus, V: 18, VII: 155 optatiuus uotum exprimens). Sententiae, quae artius cum sententia primaria connexae sunt, omnes subsecutiuae sunt.

α) Optatiuus nudus:

VII: 126. . . . γραιά τε παρείη,

ἄτις ἐπιφθύζουσα τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκοι.

VIII: 13. καὶ τίνα θησεύμεσθ', ὅτις ἀμὶν ἄρκιος εἴη;

XV: 94. μὴ φύη, Μελιτώδες, ὅς ἀμῶν καρτερός εἴη.

XXV: 218. οὐδὲ μὲν ἀνθρώπων τις ἔην ἐπὶ βουσί καὶ ἔργοις
φαινόμενος σπορίμοιο δι' αὐλακος, ὄντιν' ἐροίμην.

β) Optatiuus cum κέν coniunctus:

XXII: 64. ἄργυρος ἢ τίς ὁ μισθός, ἐρεῖς, ᾧ κέν σε πίθοιμεν;

XXV: 47. δμῶων δὴ τίνα, πρέσβυ, σὺ μοι φράσον ἡγεμονεύσας,

. . . .

ᾧ κε τὸ μὲν εἵποιμι, τὸ δ' ἐκ φαμένοιο πυθοίμην.

XXV: 60. . . . ἐγὼ δέ τοι ἡγεμονεύσω

αὐλιν ἐφ' ἡμετέρην, ἵνα κεν τέτμοιμεν ἀνακτα.

3. Indicatiuus.

Sententias relatiuus quas uocant puras omitto: supra attuli
XXIV: 114, ubi aoristus cum ἄν coniunctus est.

Si eas respicimus, quae artiore nexu cum sententia primaria ligantur, primum animaduertendum est indicatiuum in sententiis antecessiuis pro coniunctiuo cum κέν iuncto de rebus generatim dictis passim adhiberi (uelut VII: 45—48, XII: 34, XXX: 25, al. 1.). Tum mentione dignus est locus XXV: 115:

. . . οὐ γάρ κεν ἔφασκέ τις οὐδὲ ἐώλπει
ἀνδρὸς ληϊδ' ἐνὸς τόσσην ἔμεν οὐδὲ δέκ' ἄλλων,
οἵτε πολύρρηνες πάντων ἔσαν ἐκ βασιλῆων,

ubi post indicatiuum potentialem in sententia relatiua attractione, ut aiunt, imperfectum exstat.

Afferenda denique sunt exempla, ubi in sententiis subsecutiuis futurum eadem notione atque optatiuus usurpatur. Particula potentialis numquam annectitur:

III: 50. . . . ζαλῶ δέ, φίλα γύναι, Ἰασίωνα,

ὅς τοσσῆν' ἐκύρησεν, ὅς' οὐ πευσεῖσθε βέβαλοι.

XVI: 73. ἔσσετα, οὗτος ἀνὴρ, ὅς ἐμεῦ κεχήρησετ' αἰοιδού.

XXII: 68. τίς γάρ, ὅτῳ χεῖρας καὶ ἐμοὺς συνερείσω ἱμάντας;

XXII: 70. ἢ καὶ ἀεθλον ἐτοίμον, ἐφ' ᾧ δηρισόμεθ' ἄμφω;

XXIII: 43. χῶμα δέ μοι χῶσόν τι, τό μεν κρύψει τὸν ἔρωτα.

XXVIII: 9. [καὶ σὲ] δῶρον Νικιάας εἰς ὁλόχῳ χέρρας ὁπάσσομεν,
σὺν τῇ πόλλᾳ μὲν ἔργ' ἐκτελέσεις . . .

XXIX: 13. ποιῆσαι καλιὰν μίαν εἰν ἐνὶ δένδρῳ,
ὅπα μὴδὲν ἀπίξεται ἄγριον ὄρπετον.

Diuersus ab his est locus XVI: 21:

οὗτος ἀοιδῶν λῶστος, ὃς ἐξ ἐμεῦ οἴσεται οὐδέν,
ubi apparet sententiam relatiuam antecessiuam esse. Sed
difficile est explicare, cur futurum adhibeatur, ac recte Hiller
obseruauit id quod uersu dici deberet, non satis apte expressum
esse, quare nescio an uerbum οἴσεται corruptela laboret.

II. Sententiae temporales.

I. Sententiae subsecutiuae.

ὅτε.

Subsecutiuae sunt sententiae post ἔσθ' ὅτε, quae formula
in carminibus Theocriteis comparet XXV: 26, sed ibi in speciem
aduerbii abiit, ut idem significet atque »interdum».

ὁπότε.

Optatius post tempus praeteritum adhibetur in oratione
obliqua:

XXV: 227. αὐτὰρ ἐγὼ θάμνοισιν ἄφαρ σκιεροῖσιν ἐκρύφθην
ἐν ρίῳ ὑλήεντι δεδεγμένος ὁπτόθ' ἵκοιτο.

ἡνίκα.

a. Indicatiuus imperfecti:

VII: 1. ἤς χρόνος ἀνίχ' ἐγὼ τε καὶ Εὐκρίτος ἐς τὸν Ἄλεντα
εἵρομες ἐκ πόλιος.

b. Indicatiuus futuri:

XXIII: 33. ἦξει καιρὸς ἐκείνος, ὁπανίκα καὶ τὸ φιλάσεις,
ἀνίκα τὰν κραδίαν ὀπτεύμενος ἀλμυρὰ κλαίσεις.

ὀπηνίκα.

Indicatiuus futuri:

XXIII: 33, quem locum modo attuli.

XXIV: 84. ἔσται δὴ τοῦτ' ἄμαρ, ὀπηνίκα νεβρόν ἐν εὐνᾷ
καρχαρόδων σίνεσθα ἰδὼν λύκος οὐκ ἐθελήσει.

ἔστε.

Coniunctivus cum κέν coniunctus post praesens uel futurum:

- I: 6. . . . χιμάρῳ δὲ καλὸν κρέας, ἔστε κ' ἀμέλξης.
V: 22. . . . ἀλλὰ γέ τοι διαείσομαι, ἔστε κ' ἀπείτης.
VI: 32. . . . αὐτὰρ ἐγὼ κλαξῶ θύρας, ἔστε κ' ὁμόσση
αὐτά μοι στορεσεῖν καλὰ δέμνια τᾶσδ' ἐπὶ νάσω.

μέχρι.

Indicativus in narrando post tempora praeterita:

- XXII: 127. αἰεὶ δ' ὀξυτέρῳ πιτύλῳ δηλείτο πρόσωπον,
μέχρι συνηλοίησε παρήια.
XXV: 268. πρὸς δ' οὐδας πτέρνησι πόδας στερεῶς ἐπίεζον
οὐραίους ἐπιβάς, μηροῖσί τε πλευρ' ἐφύλασσον,
μέχρι οἱ ἐξετάνυσσα βραχίονας ὀρθὸν αἰέρας
ἅπνευστον, ψυχὴν δὲ πελώριος ἔλλαχεν Ἄιδης.

πρίν.

a. Πρίν cum infinitivo (aoristi) iungitur

α) post sententiam affirmativam:

- XXV: 258. . . . πέσεν δ' ὄγε πρίν ἔμ' ἰκέσθαι.
XXV: 262. τὸν μὲν ἐγὼν ὀδύνησι παραφρονέοντα βαρεῖαις
νωσάμενος, πρίν αὐτὶς ὑπότροπον ἀμπνυνῆναι
αὐχένος ἀρρήκτοιο παρ' ἰνίον ἔφλασα προφθάς.
XXVI: 19. . . . τάχα γνώσῃ πρίν ἀκοῦσαι.
XXIX: 27. . . . γηραλέοι πέλομες πρίν ἀποπτύσαι.

β) post sententiam negativam:

- XXIV: 130. Κάστορι δ' οὔτις ὁμοῖος ἐν ἡμιθέοις πολεμιστῆς
ἄλλος ἔην πρίν γήρας ἀποτρίψαι νεότητα.
XXV: 221. οὐ μὴν πρίν πόδας ἔσχον ὄρος ταυρύφυλλον ἐρευνῶν,
πρίν ἰδέειν ἀλκῆς τε παραινῆς πειρηθῆναι.

b. Πρίν ἢ iungitur

α) cum coniunctivo post sententiam negativam:

- I: 49. . . . ἃ δ' [ἁλώπηξ] ἐπὶ πῆρα
πάντα δόλον κεῦθοισα τὸ παιδίον οὐ πρίν ἀνησεῖν
φατὶ πρίν ἢ ἀκρατισμὸν ἐπὶ ξηροῖσι καθίξει.

β) cum infinitiuo aoristi post sententiam affirmatiuum. (Contextus uerborum tamen notionem prohibitiuam inuoluit.)

V: 147. οὗτος ὁ Λευκίτας ὁ κορυπίλος, εἴ τιν' ὀχευσεῖς
τῶν αἰγῶν, φλασσῶ τυ, πρίν ἢ γέ με καλλιερῆσαι.

πάρος.

Cum infinitiuo aoristi iungitur post sententiam affirmatiuam:

XXII: 189. ἀλλ' ἦτοι τὰ μὲν ἄκρα πάρος τινὰ δηλήσασθαι
δοῦρ' ἐάγη.

XXV: 214. πάντῃ δ' ὅσσε φέρων ὀλοὸν τέρας ἐσκοπιάζον,
εἴ μιν ἐσαθρήσαιμι πάρος τί με κείνον ιδέσθαι.

πάροιθε.

Haec quoque particula uno loco eadem significatione ac πρίν cum infinitiuo iungitur, cuius rei uix alia exempla inueniuntur:

XVII: 48. ἀλλὰ μιν ἀρπάξασα, πάροιθ' ἐπὶ νῆα κατελθεῖν
κυανέαν καὶ στυγνὸν ἀεὶ πορθμῆα καμόντων,
ἐς ναὸν κατέθηκας, ἑᾶς δ' ἀπεδάσσαιο τιμᾶς.

2. Sententiae antecessivae.

ὅτε.

a. Indicatiuus.

α) Indicatiuus temporum praeteritorum

αα) de certis rebus praeteritis in narrando: ὅκα I: 24,
I: 66, III: 28, III: 40, V: 133, V: 134, VI: 29, XI: 8, ὅτε XIII: 16,
XVII: 59, XVIII: 11, XXII: 103, XXII: 141, XXIV: 20.

ββ) de re praeterita generatim dicta:

XII: 15. . . . ἢ ῥα τότε ἦσαν
χρύσειοι πάλιν ἄνδρες, ὅτ' ἀντεφίλησ' ὁ φιληθείς.

γγ) ad tempus accuratius definiendum post imperatiuum:

XXIV: 89. καίε δὲ τῷδ' ἀγρίαισιν ἐπὶ σχίζαισι δράκοντε
νυκτὶ μέσση, ὅκα παῖδα κανεῖν τεὸν ἤθελον αὐτοί.

δδ) in oratione obliqua:

V: 116. ἢ οὐ μέμνησ', ὅκ' ἐγὼ τυ κατήλασα, καὶ τὸ σεσαρώς
εὖ ποτεκαγλίζευ καὶ τὰς δρυὸς εἶχεο τήνας;

V: 118. τοῦτο μὲν οὐ μένεαμ' · ὅκα μάν ποκα τειδέ τυ δήσας
Εὐμαρίδας ἐκάθηρε καλῶς μάλα, τοῦτό γ' ἴσαμι.

β) Indicativus praesentis de re iterata:

XVII: 79. ἀλλ' οὔτις τόσα φύει, ὅσα χθαμαλά Αἴγυπτος,
Νεῖλος ἀναβλύζων διεράν ὅτε βῶλακα θρύπτει.

XXI: 22. ψεύδοντ', ᾧ φίλε, πάντες ὅσοι τὰς νύκτας ἔφασκον
τῷ θέρεος μινύθειν, ὅτε τ' ἄματα μακρὰ φέρει Ζεὺς.

De re futura adhibetur uno loco, ubi antecedit sententia
coniunctio cum ἄν expressa:

VII: 52. ἔσσεται Ἀγεάνακτι καλὸς πλόος ἐς Μυτιλάναν,
χῶταν ἐφ' ἐσπερίοις ἐρίφοις νότος ὕγρὰ διώκη
κύματα, χώριον ὅτ' ἐπ' ὠκεανῷ πόδας ἴσχει.¹

b. Coniunctivus.

α) Coniunctivus nudus de re iterata semel adhibetur:

XXIX: 7. χῶταν μὲν σὺ θέλης, μακάρεσσιν ἴσαν ἄγω
ἀμέραν · ὅκα δ' οὐκ ἐθέλης τύ, μάλ' ἐν σκότῳ.²

β) Coniunctivus cum κέν coniunctus, ubi ὅκα et κά in unum
coalescunt (ὅκα³)

αα) de re futura:

VIII: 68. . . . οὔτι καμείσθ', ὅκα πάλιν ἄδε φύηται.

XV: 144. καὶ νῦν ἦνθες, Ἄδωνι, καὶ ὅκα' ἀφίκη, φίλος ἤξεις.

ββ) de re iterata:

I: 87. ὥπλοος ὅκα' ἐσορῇ τὰς μηκάδας οἷα βατεῦνται,
τάκεται ὀφθαλμῶς, ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἔγεντο.

IV: 20. . . . εἶθε λάχοιεν
τοὶ τῷ Λαμπριάδα, τοὶ δομόται, ὅκα θύωντι
τᾷ Ἥρᾳ, τοιόνδε [ταῦρον].⁴

IV: 56. εἰς ὅρος ὅκα' ἔρπης, μὴ νήλιπος ἔρχεο Βάττε.

XI: 22. φοιτῆς εὐθὺς ἰοῖς' ὅκα γλυκὺς ὕπνος ἔχη με·
οἶχη δ' αὖθ' οὐτῶς, ὅκα γλυκὺς ὕπνος ἀνή με.

¹ Meinekius ut locutionem inconcinnam et insolitam euitaret, sustulit
comma post κύματα et posuit post χώριον.

² Variant libri et Ahrensius edidit ὅκα δ' οὐκ ἐθέλεις; idem coniecit
ὅκα δ' αὖ κ' ἐθέλης, qua lectione fortasse sententia melior euadit.

³ De mensura huius particulae cfr ann. Hilleri ad VIII: 68.

⁴ Libri θύοντι.

γ) Coniunctiuus cum ἄν coniunctus (δταν)

αα) de re futura:

VII: 52, quem locum supra attuli p. 24.

ββ) de re iterata:

XXIX: 7, quem locum attuli p. 24.

c. Optatiuus nudus adhibetur de re iterata

post optatiuum uotum exprimentem:

VII: 106. κεί μὲν ταῦτ' ἔρδοις, ὦ Πᾶν φίλε, μή τί τυ παῖδες
'Αρχαδικοὶ σκίλλαισιν ὑπὸ πλευράς τε καὶ ὤμους
τανίκα μαστίσδοιεν, ὅτε κρέα τυτθὰ παρείη.

post tempus praeteritum:

XVII: 13. ἐκ πατέρων οἶος μὲν ἔην τελέσαι μέγα ἔργον
Λαγείδας Πτολεμαῖος, ὅτε φρεσὶν ἐγκατάθαιτο
βουλάν.

ὁπότε.

a. Indicatiuus de re praeterita XXIV: 128.

b. Coniunctiuus.

α) Coniunctiuus nudus de re futura:

V: 98. ἀλλ' ἐγὼ ἐς χλαῖναν μαλακὸν πόκον, ὁππόκα πέξω
τὰν οἶν τὰν πελλάν, Κρατίδα δωρήσομαι αὐτός.

β) Coniunctiuus addita particula κέν de re iterata:

XVII: 40. . . . ὥδέ κε παισὶ

θαροσήσας σφετέροισιν ἐπιτρέποι οἶκον ἅπαντα,
ὁππότε κεν φιλέων βαίνη λέχος ἐς φιλεούσης.

γ) Coniunctiuus addita particula ἄν (ὁππότεν) de re futura:

XXIII: 36. ὁππότεν ἐξελθὼν ἡρτημένον ἐν προθύροισι
τοῖσι τεοῖσιν ἴδης τὸν τλάμονα, μή με παρέλθης.

c. Optatiuus nudus de rebus iteratis ad tempora praeterita:

XIII: 10. χωρὶς δ' οὐδέποκ' ἦς, οὔτ' εἰ μέσον ἄμαρ ὄροιτο,
οὔθ' ὁπόχ' ἅ λεύκιππος ἀνατρέχοι ἐς Διὸς Ἀώς,
οὔθ' ὁπόχ' ὀρτάλιχοι μινυροὶ ποτὶ κοῖτον ὀρῶεν.¹

XXV: 134. καὶ ῥ' ὁπότε ἐκ λασίοιο θοοὶ προγενοῖατο θήρες
ἐς πεδίον δρυμοῖο βοῶν ἔνεκ' ἀγροτεράων,
πρῶτοι τοίγε μάχηνδε κατὰ χροὸς ἦεσαν ὁσμήν.

¹ Libri u. 11 habent ὅκα (uel simile) et ἀνατρέχει.

εὐτε.

Indicatiuus de re praeterita VII: 76.

ἐπεί.

a. Indicatiuus de rebus praeteritis XVI: 40, XXII: 80, XXV: 211.

b. Coniunctiuus.

α) Coniunctiuus cum κέν coniunctus

αα) de rebus futuris:

II: 100. κῆπεί κά νιν ἐόντα μάθῃς μόνον, ἄσυχᾶ νεῦσον.

XVIII: 56. νεύμεθα κάμμες ἐς ὄρθρον, ἐπεὶ κα πρᾶτος ἀοιδός
ἐξ εὐνάς κελαδήσῃ ἀνασχών εὐτρίχα δειράν.

ββ) de rebus iteratis uel generatim dictis:

I: 90. καὶ τὸ δ' ἐπεὶ κ' ἐσορῆς τὰς παρθένος οἶα γελᾶντι,
τάκεαι ὀφθαλμῶς, ὅτι οὐ μετὰ ταῖσι χορεύεις.

XI: 77. πολλαὶ συμπαΐσδεν με κόραι τὰν νύκτα κέλονται,
κιχλίζοντι δὲ πᾶσαι, ἐπεὶ κ' αὐταῖς ἐπακούσω.¹

XVIII: 25. τὰν οὔτις πανάμωμος, ἐπεὶ χ' Ἑλένα παρῖσθη.

β) Coniunctiuus cum ἄν coniunctus (ἐπὴν)

αα) de re futura:

XXVII: 39. αἰνήσει σέο λέκτρον, ἐπὴν ἐμὸν οὔνομ' ἀκούσῃ.

ββ) de rebus iteratis:

XVI: 12. ἔνθ' αἰεὶ σφισιν ἔδρα, ἐπὴν ἄπρηκτοι ἴκωνται.

XVI: 28. [οὐχ ἄδε πλούτου φρονέουσιν ὄνασις, ἀλλὰ . . .]
μειλίζαντ' ἀποπέμψαι, ἐπὴν ἐθέλωντι νέεσθαι.²

XVII: 1. ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα καὶ ἐς Δία λήγετε, Μοῖσαι,
ἀθανάτων τὸν ἄριστον ἐπὴν κλείωμεν ἀοιδαῖς.³

XXV: 28. ἐς ληνοὺς δ' ἰκνεῦνται, ἐπὴν θέρος ὥριον ἔλθῃ.

c. Optatiuus de rebus iteratis

ad tempus praeteritum:

XXIV: 32. ἄψ δὲ πάλιν διέλυον, ἐπεὶ μογέοιεν ἀκάνθας.

ad aoristum gnomicum:

XVII: 28. τῷ καὶ ἐπεὶ δαίτηθεν ἴοι κεκορημένος ἦδη
νέκταρος εὐδόμοιο φίλας ἐς δῶμ' ἀλόχοιο,
τῷ μὲν τόξον ἔδωκεν ὑπώλενιόν τε φαρέτραν.

¹ ἐπὴν κ' olim edebatur.

² Libri fere ἐθέλονται.

³ Libri pro κλείωμεν ἀείδωμεν uel simile.

ὥς.

Indicatiuus adhibetur de rebus praeteritis II: 82, II: 103, III: 42, XXI: 39, XXII: 99, XXIV: 53.

Animaduertendi sunt praecipue hi loci:

II: 82. χῶς ἴδον, ὥς ἐμάνην, ὥς μευ περὶ θυμὸς ἰάφθη.

III: 42. ὥς ἴδεν, ὥς ἐμάνη, ὥς εἰς βαθὺν ἄλατ' ἔρωτα.

Vbi nescio an nexus sententiarum optime expediatur, si statuimus particulas ὥς, quae posteriora membra instituunt, exclamationi inseruire.

ὅπως.

Indicatiuus inuenitur de re praeterita XXIV: 23.

ἦμος.

Indicatiuus imperfecti de re praeterita IV: 61.

Cum praesente iungitur ad tempus accuratius depingendum his locis, ubi sententia primaria particula τῆμος instituitur:

XIII: 25. ἄμος δ' ἀντέλλοντι Πελειάδες, ἐσχατιαὶ δέ
ἄρνα νέον βόσκοντι, τετραμμένου εἵαρος ἦδη,
τᾶμος ναυτιλίας μιννάσκετο θεῖος ἄωτος
ἡρώων.

XXIV: 11. ἄμος δὲ στρέφεται μεσονύχτιον ἐς δύσιν ἄρκτος
'Ωρίωνα κατ' αὐτόν, ὃ δ' ἀμφαίνει μέγαν ὦμον,
τᾶμος ἄρ' αἰνὰ πέλωρα δύω πολυμήχανος Ἥρη
κυανέαις φρίσσοντας ὑπὸ σπείραισι δράκοντας
ὤρσεν ἐπὶ πλατὺν οὐδόν, ὅθι σταθμὰ κοῖλα θυράων.

ἡνίκα.

a. Indicatiuus.

α) Indicatiuus praeteriti

αα) de certis rebus in narrando V: 11, XI: 25, XVIII: 5.

ββ) ad tempus accuratius definiendum:

II: 145. . . . ἄλλ' ἦνθέ μοι ἄ τε Φιλίστας
μάτηρ τᾶς Σαμίας αὐλητρίδος ἄ τε Μελιξοῦς
σάμερον, ἡνίκα πέρ τε ποτ' ὠρανὸν ἔτρεχον ἵπποι
'Αῶ τὰν ῥοδόπαχυν ἀπ' ὠκεανοῖο φέροισαι.

Hic quoque afferendum exemplum, ubi sententia particula ἡνίκα instituta interrogationi respondet:

Λάκων.

V: 39. καὶ πόκ' ἐγὼν παρὰ τεύς τι μαθὼν καλὸν ἢ καὶ ἀκούσας
μέμναμ'; ὦ φθονερὸν τὸ καὶ ἀπρεπὲς ἀνδρίον αὐτως.

Κομάτας.

ἀνίχ' ἐπύγιζόν τυ, τὸ δ' ἄλγεες.

γγ) in oratione obliqua:

VI: 21. εἶδον ναὶ τὸν Πᾶνα τὸ ποιμνιον ἀνίχ' ἔβαλλε.

β) Indicativus praesentis:

VI: 15. ἃ δὲ καὶ αὐτόθε τοι διαθρύπτεται, ὥς ἀπ' ἀκάνθας
ταὶ καπυραὶ χαίται, τὸ καλὸν θέρος ἀνίκα φύγει.

VII: 21. Σιμιγίδα, πᾶ δὴ τὸ μεσαμέριον πόδας ἔλκεις,
ἀνίκα δὴ καὶ σαῦρος ἐν αἵμασιαιῖσι καθεύδει
οὐδ' ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλλίδες ἡλαίνονται;

XVI: 94. νειοὶ δ' ἐκπονέοιντο ποτὶ σπόρον, ἀνίκα τέττιξ
ποιμένας ἐνδίους πεφυλαγμένος ἔνδοθι δένδρων
ἀχεῖ ἐπ' ἀκρεμόνεσσιν.

b. Coniunctivus nudus

α) de re futura:

XXIX: 33. ὅπως, ἀνίκα τὰν γένυν ἀνδρεῖαν ἔχῃς,
ἀλλάλοισι πελώμεθ' Ἀχιλλεῖοι φίλοι.¹

β) de rebus iteratis:

XXIII: 30. λευκὸν τὸ κρίνον ἐστί, μαραίνεται ἀνίκα πίπτη·
ἃ δὲ χιὼν λευκά, καὶ τάκεται ἀνίκα παχθῇ.

ἔως.

Eadem significatione atque »quamdiu» ἔως ter adhibetur.

a. Indicativus auditur:

II: 59. Θεστυλί, νῦν δὲ λαβοῖσα τὸ τὰ θρόνα ταῦθ' ὑπόμαζον
τὰς τήνω φλιάς καθ' ὑπέρτερον, ἃς ἔτι καιρός.²

XIV: 70. . . . ποιεῖν τι δεῖ, ἃς γόνυ χλωρόν.³

b. Coniunctivus cum κέν iunctus:

XXIX: 20. φίλη δ', ἃς κεν ὀρής, τὸν ὕμοιον ἔχῃν ἀεί.⁴

¹ Nonnulli libri ἔχεις.

² Lectio incerta. I libri ἃς ἔπ καὶ νῦν, sequitur in plerisque uersus:
ἐκ (ἐν) θυμῷ δέδεμαι . . .

³ Nonnulli libri pro ἃς οἷς (ὥς uel similia).

⁴ Pro ὀρής libri fere ζόης.

Commemorandae etiam sunt formulae ἀφ' ὧ (II: 4, II: 157), ἐξ ὧ (XIV: 46, XV: 47), post quas indicatius exstat uel auditur.

Hic denique quasi obiter afferendi sunt loci, ubi post ἤδη et οὕτω particulas constructio paratactica adhibetur:

XIV: 29. ἤδη δ' ὧν πόσιος τοι τέσσαρες ἐν βάθει ἡμες,
χῶ Λαρισαῖος τὸν ἐμὸν Λύκον ἄδεν ἀπ' ἀρχᾶς.

VII: 10. κοῦπω τὰν μεσάταν ὁδὸν ἄνυμες, οὐδὲ τὸ σᾶμα
ἀμῖν τὸ Βρασίλα κατεφαίνετο, καί τιν' ὁδίταν
ἐσθλὸν σὺν Μοΐσαισι Κυδωνικὸν εὐρομες ἄνδρα.

XXI: 19. κοῦπω τὸν μέσατον δρόμον ἄνυν ἄρμα Σελάνας,
τοῦς δ' ἄλιεῖς ἤγειρε φίλος πόνος.

Sententiae causales semper indicatiuo utuntur, excepto uno loco, ubi post ὥς optatius cum κέν coniunctus adhibetur:
XXII: 161. τῶν εὐμαρὲς ὕμιν ὀπιεῖν ὅς κ' ἐθέλητε

ὥς ἀγαθοῖς πολέες βούλονται κε πενθεροὶ εἶναι.

Constat sententias ὥς particula institutas saepissime tam laxae enuntiationi primariae annecti, ut fere liberae uideantur; apparet autem optatium hic ad sententiam urbane efferendam ualere.

Instituuntur sententiae causales his particulis:

ὅτε: IV: 27, [XV: 32 Ahrensius], XXII: 50.

ἐπεὶ: I: 109, I: 135, I: 148, III: 36, III: 39, IV: 29, VI: 5, VII: 14,
VII: 95, VII: 119, VIII: 15, VIII: 24, XI: 71, XVII: 11, XVII: 90,
XVIII: 14, XXI: 40, XXII: 130, XXIV: 120, XXV: 15, XXV: 38,
XXV: 184, XXV: 196, XXV: 274.

ὅτι (ὅττι): V: 132, VIII: 64, XX: 32. Post uerba affectuum:
I: 88 (τάκεται ὀφθαλμῶς), I: 91 (τάκεαι ὀφθαλμῶς), V: 143
(καχαξῶ), XI: 54 (ῶμοι), XV: 2 (θαῦμ'), XV: 55 (ὠνάθην), XVI: 9
(τωθάζοισαι), XVII: 24 (χαίρων), XIX: 5 (μέμφετο), XX: 18 (φέρω
δ' ὑποκάρδιον ὄργαν), XXV: 236 (ἀσχαλῶν¹)

¹ Libri uariant; Hiller edidit ὥς, cfr tamen eiusdem Beiträge p. 105.

ώς: VII: 25, VII: 45, XII: 28, XV: 146, XXII: 162, XXV: 53, XXV: 58. De XXV: 336 uide supra.

οὐνεκεν (οὐνεκα): VII: 43, VII: 82, XI: 31. Post uerbum affectum exprimens XIII: 74 (ἐκερτόμεον).

ὁθούνεκεν (ὁθούνεκα) XXV: 140. Post uerbum affectum exprimens XXV: 76 (χαίρων).

Sententiae causales etiam pronomibus οἷος et ὅσος instituuntur, ubi pronomina idem significant atque ὅτι τοῖος et ὅτι τόσος:

οἷος XXV: 40 et post uerbum affectum exprimens II: 9 (μέμφομαι).

ὅσος (ὅσσος) XV: 146.

Cfr etiam XIX: 6, ubi ἀλίος sententiam instituit post uerbum μέμφετο.

III. Sententiae comparatiuae.

In sentiis comparatiuis, quae particulis ὡς, ὥσπερ (II: 164), ἄπερ (XVIII: 16), ἢ (I: 7, V: 52), pronomibus ὅσος, οἷος, ὅποιος (XV: 32), formula ἴσον καί (XVII: 70, ubi alii legunt ὅσσον καί) instituuntur,¹ indicatiuus semper fere adhibetur. Tamen uno loco optatiuus cum κέν iunctus nobis occurrit: XII: 13. . . . ὁ μὲν εἰσπηλος, φαίη χ' ὠμυκλαϊάζων, τὸν δ' ἕτερον πάλιν ὡς κεν ὁ Θεσσαλὸς εἴποι αἰτην.

Sed hic locus, quae est mira constructionis confusio, corruptus mihi uidetur: suspicor legendum esse πάλιν αὖ. (Cfr IV: 48, V: 149). Atque similitudines, ut solet, maiore uarietate conformatae sunt; de quibus pauca addenda sunt.

ὡς.

XVIII: 26 cum indicatiuo aoristi² iungitur, sequitur sententia particula ἄτε instituta, cuius uerbum auditur.

¹ De contractis sentiis comparatiuis cfr *Vahlen*, Ind. lect. Berol. 1895—96.

² Ahrensius διέφαυε in διέφανε mutauit. Aoristus ἔφανον uix alio loco inuenitur. Praeterea totius loci lectio incerta est.

VIII: 88, 90, quos locos p. 4 attuli, orationis forma quodammodo inuversa est, ut sententia secundaria pars narrationis contineatur, sententia uero primaria id exprimatur, quod ad rem illustrandam in comparationem uocatur.

ὥς δτε.

XIII: 49 cum indicatiuo aoristi iungitur.

XXV: 247 sequitur coniunctiuus cum ἄν iunctus, cui succedit indicatiuus aoristi:

ὥς δ' δτ' ἄν ἀρματοπηγὸς ἀνὴρ πολέων ἴδρις ἔργων
 ὄρπηκας κάμπτησιν ἐρινεοῦ εὐχεάτοιο,
 θάλιψας ἐν πυρὶ πρῶτον, ἐπαξονίῳ κύκλα δίφρῳ·
 τοῦ μὲν ὑπὲρ χειρῶν ἔφυγεν τανύφλοιος ἐρινεός
 καμπτόμενος, τηλοῦ δὲ μὴ πῆδησε σὺν ὀρμῇ·
 ὥς ἐπ' ἐμοὶ λῖς αἰνὸς ἀπόπροθεν ἀθρόος ἄλτο.

(I: 24 ὥς δκα similitudini non inseruit.)

ὥς ὁπότε.

XIII: 61 indicatiuus aoristi adhibetur.

ἡύτε.

(XXII: 49 similitudo efficitur sententia relatiua, quae indicatiuo aoristi utitur.)

ἄτε.

XVIII: 26. uide supra sub ὥς.

XVIII: 29 cum indicatiuo aoristi coniungitur.

οἶα.

XXIII: 10 coniunctiuus adhibetur:

οἶα δὲ θῆρ ὑλαῖος ὑποπτεύησι κυναγώς,
 οὕτως πάντ' ἐποίει ποτὶ τὸν βροτόν.

ὥσει.

XIII: 8 uerbum auditur. (XXV: 80 sq. similitudo efficitur sententia relatiua indicatiuo praesentis formata, XVI: 32 ὥσει ad substantiuum cum participio coniunctum ponitur.)

Sententiae consecutivae.

ὥστε particula cum infinitiuo iungitur XIV: 58:

. . . εἰ δ' οὕτως ἄρα τοι δοκεῖ ὥστ' ἀποδαμεῖν . . .

Indicativus praesentis sequitur III: 48, indicativus aoristi cum ἄν coniunctus XI: 59. — XIV: 65 libera fere est sententia particula ὥστε instituta: uerbum auditur et notio imperatiui e uerborum contextu capienda est.

Port ὡς duobus locis indicativus temporum praeteritorum notione condicionali praeditus inuenitur, altero loco post uotum formula αἶψ' ὄφελος expressum, altero post sententiam e locutione ὥμοι ὅτι aptam:

VII: 86. αἶψ' ἐπ' ἐμεῦ ζωοῖς ἐναρίθμιος ὄφελος εἶμεν,
ὥς τοι ἐγὼν ἐνόμενον ἄν' ὄρεα τὰς καλὰς αἶγας
φωνᾶς εἰσαίων, τὸ δ' ὑπὸ δρυσὶν ἢ ὑπὸ πεύκαις
ἀδὺ μελισδόμενος κατεκέκλισο, θείε Κομᾶτα.

XI: 54. ὥμοι ὅτ' οὐκ ἔτεκέν μ' ἅ μᾶτηρ βράγχι' ἔχοντα,
ὥς κατέδυν ποτὶ τὴν καὶ τὰν χέρα τεὺς ἐφίλησα.

ὅσος cum infinitiuo iungitur XXX: 6:

τάχα δ' οὐδ' ὅσον ὕπνω 'πιτύχην ἔσσετ' ἐρωῖα.

IV. Sententiae condicionales.**1. Indicativus.**

a. Praesens uel perfectum passim adhibetur ad praesens, futurum, optativum, imperativum sententiae primariae (I: 123, II: 44, IV: 48, V: 64, V: 78, VII: 105, VIII: 37, VIII: 85, XI: 50, XI: 56, XIV: 58, XIV: 65, XV: 89, XXI: 38 [e coniectura Hauptii], XXI: 41, XXI: 65, XXII: 63, XXII: 73, XXII: 171, XXIV: 67, XXV: 45, XXV: 173, XXIX: 21, XXX: 28).

b. Aoristus:

XXVI: 27. οὐκ ἀλέγω μηδ' ἄλλου ἀπεχθομένου Διονύσου
φροντίζοιμ', εἰ καὶ χαλεπώτερα τῶνδ' ἐμόγησεν.¹

c. Futurum. Sententia primaria habet futurum uel notionem imperatiui inuoluit:

¹ Lectio emendationibus Bergkii et Kreussleri debetur.

- V: 147. οὗτος ὁ Λευκίτας ὁ κορυπίλος, εἴ τιν' ὀχευσεῖς
τῶν αἰγῶν, φλασσῶ τυ, πρὶν ἢ γέ με καλλιερῆσαι.
- XIV: 65 (ubi antecedit indicatiuus)
. . . ὥστ' εἴ τοι κατὰ δεξιὸν ὦμον ἀρέσκει
λῶπος ἄκρον περονᾶσθαι, ἐπ' ἀμφοτέροις δὲ βεβακώς
τολμασεῖς ἐπιόντα μένειν θρασὺν ἀσπιδιώταν,
ᾧ τάχος εἰς Αἴγυπτον.
- XXII: 63. γνῶσαι, εἴ σευ δίψος ἀνειμένα χεῖλεα τέρσει.
d. Sententiae uerbo finito carent.
- II: 34. . . ἀδάμαντα καὶ εἴ τί περ ἀσφαλὲς ἄλλο
- VII: 3. . . καὶ Φρασίδαμος
κάντιγένης, δύο τέκνα Λυκωπέος, εἴ τί περ ἐσθλὸν
χαῶν τῶν ἐπάνωθεν . . .
- XXV: 162. ξεῖνε, πάλαι τινὰ πάγχυ σέθεν πέρι μῦθον ἀκούσας,
εἰ σεῦ περ, σφετέρησιν ἐνὶ φρεσὶ βάλλομαι ἄρτι.¹

2. Coniunctiuus.

a. Coniunctiuus nudus de rebus futuris.

Sententia primaria habet futurum uel optatiuum cum κέν
iunctum:

- II: 159. . . αἱ δ' ἔτι κῆμέ
λυπῇ, τὰν Ἀΐδαο πύλαν καὶ Μοίρας ἀραξεῖ.²
- XXIX: 35. αἱ δὲ ταῦτα φέρην ἀνέμοισιν ἐπιτρόπης,
36. ἐν θυμῷ δὲ λέγης ἴτί με δαιμόνι' ἐνόχλης;
39. τόκα δ' οὐδὲ καλεῦντος ἐπ' αὐλεΐαις θύραις
40. προμόλομ' κε παυσάμενος χαλέπω πόθω.³

b. Coniunctiuus cum κέν coniunctus.

αἶκα, αἶ κεν de rebus futuris.

In sententia primaria est futurum (uel praesens):

¹ εἰ σεῦ περ Ahrensii scripsit pro ὥς εἴπερ uel ὥσει περ.

² Hiller e coniectura Ahrensii κά με.

³ Meister et G. Meyer ἐπιτρόπης pro coniunctio aoristi accipiunt sed recte obseruauit O. Hoffmann (Die griech. Dial. II: 360) ἐπιτρόπης coniunctiuum uel indicatiuum uerbi ἐπιτρόπημι esse posse: si uero putamus formam indicatiui esse, cum plerisque codicibus λέγεις scribendum est, non λέγης, nam hoc nihil est, ceterisque locis, ubi tales formas codices praebent (XXIX: 7, 8, 33), coniunctiuus (aut recta indicatiui forma) reponi debet.

- I: 4. αἶκα τήνος ἔλη κεραδὸν τράγον, αἶγα τὺ λαψῆ·
αἶκα δ' αἶγα λάβη τήνος γέρας, ἐς τὲ καταρρεῖ
ἅ χίμαρος.
- I: 9. αἶκα ταὶ Μοῖσαι τὰν οἶδα δῶρον ἄγονται,
ἄρνα τὸ σακίταν λαψῆ γέρας· αἱ δὲ κ' ἄρεσκη
τήναις ἄρνα λαβεῖν, τὸ δὲ τὰν οἶν ὕστερον ἀξῆ.
- I: 23. . . . αἱ δὲ κ' αἰείσης,
ὥς ὅκα τὸν Λιβύαθε ποτὶ Χρόμιν ἄσας ἐρίσδων,
αἶγα δὲ τοι δωσῶ διδυματόκον ἐς τρίς ἀμέλξαι.
- (II: 159. uide supra sub a.)
- V: 21. ἀλλ' ὦν αἶκα λῆς ἔριφον θέμεν, ἔστι μὲν οὐδὲν
ἱερόν, ἀλλὰ γέ τοι διαείσομαι, ἔστε κ' ἀπειτής.
- V: 50. ἦ μὰν ἄρνακίδας τε καὶ εἴρια τεῖδε πατησεῖς,
αἱ κ' ἔνθης, ὕπνω μαλακώτερα.
- V: 55. αἱ δὲ κε καὶ τὸ μόλης, ἀπαλὰν πτέριν ὥδε πατησεῖς.
- VII: 52. ἔσσεται Ἀγεάνακτι καλὸς πλόος ἐς Μυτιλάναν,
. . . .
55. αἱ κεν τὸν Λυκίδαν ὀπτεύμενον ἐς Ἀφροδίτας
ρύηται.¹
- XI: 60. νῦν μὰν, ὦ κόριον, νῦν αὖ τό γα νεῖν μεμαθεῦμαι,
αἶκα τις σὺν ναῖ πλέων ξένος ὥδ' ἀφίκηται.²
- XXII: 71. σὸς μὲν ἐγώ, σὺ δ' ἐμὸς κεκλήσεαι, αἶκε κρατήσω.
Sententia primaria habet perfectum notionem futuri
inducens:
- III: 27. καῖκα δὴ ποθάνω, τό γε μὰν τεδὸν ἀδὺ τέτυκται.³
Sententia primaria habet optativum potentialem:
- I: 60. . . . τῷ κέν τυ μάλα πρόφρων ἄρεσαιμαν,
αἶκα μοι τύ, φίλος, τὸν ἐφίμερον ὕμνον αἰείσης.⁴
εἴ κεν de re iterata:
- XXV: 5. τὸν [sc. Ἑρμῆν] γάρ φασι μέγιστον ἐπουρανίων
κεχολῶσθαι,
εἴ κεν ὁδοῦ ζαχρεῖον ἀνήνηταί τις ὁδίτην.

¹ Alii legunt ῥύσηται.

² Libri εἴτε κα (καί), Ahrensius εἴ τις κα.

³ Libri fere μὴ ποθάνω.

⁴ Nonnulli libri, quos sequitur Ahrensius, αἰείσας.

c. Coniunctivus cum ἄν coniunctus.

ἦν, ἄν, de rebus futuris.

Sententia primaria habet futurum uel imperativum:

VIII: 26. (sententia primaria ex iis quae antecedunt intellegenda est)

τήνόν πως ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον ἦν καλέσωμες.

XXIII: 25. ἀλλὰ καὶ ἦν ὅλον αὐτὸ λαβὼν ποτὶ χεῖλος ἀμέλξω,
οὐδ' οὕτως σβέσσω τὸν ἐμὸν πόθον.

XXIII: 44. κἂν ἀπίης, τόδε μοι τρεῖς ἐπάπυσον· 'φίλε κείσαι'.
ἦν δ' ἐθέλης, καὶ τοῦτο· 'καλὸς δέ μοι ὤλεθ' ἑταῖρος'.

XXVII: 31. ἦν δὲ τέκης φίλα τέκνα, νέον φάος ὄψεαι υἱας.

XXVII: 32. καὶ τί μοι ἔδνον ἄγεις γάμου ἄξιον, ἦν ἐπινεύσω;

XXVII: 35. (sententia primaria ex iis quae antecedunt intellegitur)
οὐ μ' αὐτὸν τὸν Πάνα, καὶ ἦν ἐθέλης με διῶξαι.¹

De locis XXIII: 35 et 41 uide p. 17.

Sententia primaria habet optativum uotum exprimentem:

VIII: 35. . . . ἦν δέ ποκ' ἐνθῇ

Δάφνις ἔχων δαμάλας, μηδὲν ἔλασσον ἔχοι.

VIII: 39. . . . κῆν τι Μενάλκας

τεῖδ' ἀγάγῃ, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι.

αἱ . . . ἄν, ἦν de rebus iteratis ad praesens (uel aoristum
gnomicum) sententiae primariae:

VIII: 47. . . . αἱ δ' ἄν ἀφέρπη,

44. ᾧ ποιμὴν ξηρὸς τηνόθῃ καὶ βοτάναι.

VIII: 43. . . . αἱ δ' ἄν ἀφέρπη,

48. ᾧ τὰς βῶς βόσκων καὶ βόες αὐότεραι.

XII: 25. ἦν γὰρ καὶ τι δάκης, τὸ μὲν ἀβλαβὲς εὐθύς ἔθηκας.

XX: 28. ἀδὺ δέ μοι τὸ μέλισμα, καὶ ἦν σύριγγι μελίσδω,
κῆν αὐλῷ δονέω, κῆν δώνακι, κῆν πλαγιαύλῳ.

XXI: 4. κἂν ὀλίγον νυκτός τις ἐπιμύσσησι, τὸν ὕπνον
αἰφνίδιον θορυβεῦσιν ἐφιστάμεναι μελεδῶναι.²

XXIII: 25 et XXVII: 35 sententiae concessivae sunt.

3. Optativus.

a. Optativus nudus.

Sententia primaria habet optativum:

¹ Olim edebatur ἦν κ' ἐθέλης.

² Libri ἐπιβησέησι uel ἐπιβησέεισι, Ahrensii ἐπιμύσσησι.

- V: 20. αἶ τοι πιστεύσαιμι, τὰ Δάφνιδος ἄλγε' ἀροίμαν.
 V: 149. . . . ἀλλὰ γενοίμαν,
 αἰ μὴ τυ φλάσσαιμι, Μελάνθιος ἀντὶ Κομάτα.
 VII: 106. κεί μὲν ταῦτ' ἔρδοις, ὦ Πᾶν φίλε, μὴ τί τυ παῖδες
 'Αρκαδικοὶ σκίλλαισιν ὑπὸ πλευράς τε καὶ ὤμους
 τανίκα μαστίσδοιεν.¹
 VII: 109. εἰ δ' ἄλλως νεύσαις, κατὰ μὲν χρόα πάντ' ὀνύχεσσι
 δακνόμενος κνάσαιο καὶ ἐν κνίδαισι καθεύδοις . . .²
 XIV: 50. κεί μὲν ἀποστέρξαιμι, τὰ πάντα κεν εἰς δέον ἔρποι.
 XVIII: 21. ἢ μέγα κέν τι τέκοιτ' εἰ ματέρι τίττοι ὅμοιον.
 XXIX: 10. ἀλλ' εἴ μοι τι πίθοιο νέος προγεγεστέρφ,
 τῷ καὶ λώιον αὐτὸς ἔχων ἐμ' ἐπαινέσαις.³

Sententia primaria habet futurum:

- VIII: 10. οὔποτε νικασεῖς μ', οὐδ' εἴ τι πάθοις τύγ' ἀείδων.⁴

Sententia primaria habet imperativum:

- XV: 70. . . . πὸτ τῷ Διός, εἴ τι γένοιο
 εὐδαίμων, ὦνθρῳπε, φυλάσσεο τῷμπέχονόν μεν.

Hoc loco sententia condicionalis accedere mihi uidetur ad similitudinem sententiarum, quae futuro uel uerbo μέλλειν formantur, de quibus uide *Cavallin*, Gr. Synt. § 162, Anm. 1, *Goodwin*, §§ 407, 408. Sensus igitur est: »si felix futurus es» uel »si felix fieri uis».

Optatius adhibetur ad imperfectum sententiae primariae ad rem praeterito tempore iteratam exprimendam:

- XIII: 10. χωρὶς δ' οὐδέποκ' ἦς, οὔτ' εἰ μέσον ἄμαρ ὄροιτο,
 οὔθ' ὀπόχ' ἅ λεύκιππος ἀνατρέχοι ἐς Διὸς 'Αώς . . .
 XXIX: 16 uide paullo infra.
 VIII: 10 uis concessiua est.

b. Optatius cum κέν coniunctus.

Sententia primaria habet optativum:

- XI: 73. αἶχ' ἐνθὼν ταλάρως τε πλέχοις καὶ θαλλὸν ἀμάσας
 ταῖς ἄρνεσσι φέροις, τάχα καὶ πολὺ μάλλον ἔχοις νῶν.⁵

¹ Nonnulli libri κῆν, quod olim edebatur; porro nonnulli libri ἔρδεις; editores, qui κῆν retinent, e coni. legunt ἔρδης (ἐρδης).

² Var. lect. νεύσεις.

³ De hoc loco cfr supra p. 12. Editores fere τῷ κεν.

⁴ Lectio incerta est; Ahrensius uersum pro corrupto habet.

⁵ Hiller τάχα κα.

Ad aoristum de re iterata:

- XXIX: 16. καὶ κέν σεν τὸ καλόν τις ἰδὼν ῥέθορ αἰνέσαι,
τῷ δ' εὐθὺς πλέον ἢ τριέτης ἐγένεν φίλος,
τὸν πρῶτον δὲ φιλεῦντα τρίταιον ἐθήκαο.

Recentiores tamen editores Brunckium secuti μὲν pro κέν scribunt. Satis constat apud Homerum eosque qui eum imitantur admodum saepe εἴ κε pro εἰ cum optatiuo iungi, num uero hic usus ad sententias iteratiuas praeteriti temporis translatus sit, in incerto relinquo. (Apud Homerum unum exstat exemplum id genus Ω: 768, ubi optatiuus nudus usurpatur.)

4. Condicionalls.

a. Aoristus nudus.

Sententia primaria habet aoristum cum ἂν iunctum:

- XVI: 48. τίς δ' ἂν ἀριστήας Λυκίων ποτέ, τίς κομόωντας
Πριαμίδας ἢ θῆλυν ἀπὸ χροιάς Κύνον ἔγνω,
εἰ μὴ φυλόπιδας προτέρων ὕμνησαν ἀοιδοί;
XVI: 51. (ubi in sententia primaria primum aoristus particula
ἂν destitutus, tum aoristus cum ἂν iunctus inueniuntur)
οὐδ' Ὀδυσσεὺς . . .
54. δηναιὸν κλέος ἔσχεν, ἐσιγάθη δ' ἂν ὕφορβός
Εὐμαιος, καὶ βουσί Φιλοίτιος ἀμφ' ἀγελαίαις
ἔργον ἔχων, αὐτός τε περίσπλαγχνος Λαέρτης,
εἰ μὴ σφεας φώνησαν Ἰάονος ἀνδρὸς ἀοιδαί.

Sententia primaria habet imperfectum nudum XVI: 42.

Sententia primaria auditur:

- XI: 80. οὕτω τοι Πολύφαμος ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα
μουσίσδων, ῥᾶον δὲ διὰ γ' ἢ εἰ χρυσὸν ἔδωκεν.¹

b. Imperfectum nudum.

Sententia primaria habet aoristum cum ἂν iunctum:

- XXV: 80. (ubi in sententia condicionali sequitur plusquamperfectum)
εἴ οἱ καὶ φρένες ὥδε νοήμονες ἔνδοθεν ἦσαν,
ἥδει δ' ὧς τε χρὴ χαλεπαινέμεν ὧς τε καὶ οὐκί,
οὐκ ἂν οἱ θηρῶν τις ἐδήρισεν περὶ τιμῆς.

¹ Plerique libri εἰ omittunt.

Sententia primaria habet aoristum nudum II: 127.

c. Aoristus cum κέν coniunctus (sententia primaria habet imperfectum nudum) II: 126.

d. Imperfectum cum κέν coniunctum (sententia primaria habet imperfectum nudum) II: 124.

Ad antecessivas sententias etiam referendus est hic locus, ubi sententia indicatio formata e uerbo quod affectum exprimit pendet.

V: 35. . . . μέγα δ' ἄχθομαι, εἰ τὸ με τολμῆς
ὄμμασι τοῖς ὀρθοῖσι ποτιβλέπειν.

Sententiae subsecutivae particula εἰ institutae siue exspectandi sententiae his locis inveniuntur.

a. Optativus nudus:

XXII: 187. ἔγχεσι μὲν πρῶτιστα τιτυσκόμενοι πόνον εἶχον
ἀλλήλων, εἴ πού τι χροὸς γυμνωθὲν ἴδοιεν.

XXV: 214. πάντῃ δ' ὅσσε φέρων ὅλοδν τέρας ἐσκοπίαζον,
εἴ μιν ἐσαθρήσαιμι πάρος τί με κείνον ιδέσθαι.

b. Indicativus:

III: 28. ἔγγων πρᾶν, ὄκα μοι μεμναμένῳ, εἰ φιλέεις με,
οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτεμάξατο τὸ πλατάγημα.

In speciem interrogationis obliquae magis abiit hic locus:

VII: 50. . . . κήγω μὲν — ὄρη φίλος εἴ τοι ἀρέσκει
τοῦθ' ὅτι πρᾶν ἐν ὄρει τὸ μελύδριον ἐξεπόνασα.¹

V. Sententiae finales.

1. Sententiae finales verae.

μή.

a. Coniunctivus

α) post imperativum:

I: 151. . . . αἱ δὲ χίμαιραι

οὐ μὴ σκιρτασεῖτε, μὴ ὁ τράγος ὕμιν ἀναστῇ.

¹ Var. lectio εἴ τι κ' ἀρέσκει.

- X: 44. σφίγγετ', ἀμαλλοδέται, τὰ δράγματα, μὴ παριών τις εἴπη· 'σύκιννοι ἄνδρες· ἀπώλετο χούτος ὁ μισθός'.¹
- XV: 67. . . . πότεχ' αὐτᾶ, μὴ τι πλαναθῆς.
- XX: 10. . . . ἀπ' ἐμεῦ φύγε, μὴ με μολύνῃς.
- XXI: 66. . . . ζάτει τὸν σάρκινον ἰχθύν,
μὴ σὺ θάνῃς λιμῶ καὶ σοῖς χρυσοῖσιν ὀνείροις.
- XXVII: 16. μὴ λέγε, μὴ βάλλῃ σε καὶ ἐς λίνον ἄλλυτον ἐνθῆς.
- Huc fortasse etiam referendus est locus IX: 28 sqq, ubi Hiller ad fidem librorum edidit:

βουκολικαὶ Μοῖσαι, μάλα χαίρετε, φαίνετε δ' ὄδ' αὖς,
τάς ποκ' ἐγὼ κείνοισι παρῶν ἄεισα νομεῦσι.
[μηκέτ' ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγγόνα φύσης.]

Sed si cum Graefio φύσω legitur, fortasse sententia ferri potest; Ziegler scribit μὴ πως pro μηκέτ' uestigia scholiorum secutus; Fritzschi coniecturam μὴ κεν ma'e tuetur.
(XII: 37, ubi libri μὴ φαῦλος (φαῦλον) omisso uerbo praebent, sine dubio lectio corrupta est.)

β) post tempus praeteritum:

- XXV: 266. ἦγγχον δ' ἐγκρατέως στιβαρὰς σὺν χεῖρας ἐρείσας
ἐξόπιθεν, μὴ σάρκας ὑποδρύψῃ ὀνύχεσσι.
- b. Optatius post tempora praeterita:
- XXI: 56. ἡρέμα δ' αὐτὸν ἐγὼν ἐκ τῷγκίστρω ἀπέλυσα,
μὴ ποτὶ τῷ στόματος τάγκίστρια χρυσὸν ἔχουεν.²
- XXV: 65. ἀψ δ' ὅκνη ποτὶ χεῖλος ἐλάμβανε μῦθον ἰόντα,
μὴ τί οἱ οὐ κατὰ καιρὸν ἔπος προτιμυθήσαιο.

ἵνα.

Haec particula semper cum coniunctio iungitur post imperatium:

- XXV: 177. εἴπ' ἄγε νῦν μοι πρῶτον, ἵνα γνῶω κατὰ θυμόν.
- XXVII: 10. δεῦρ' ὑπὸ τὰς κοτίνους, ἵνα σοὶ τινα μῦθον ἐνίψω.
- XXVII: 12. δεῦρ' ὑπὸ τὰς πελέας, ἵν' ἐμὰς σύριγγος ἀκούσῃς.
- XXVII: 47. ταῦροι, καλὰ νέμεσθ', ἵνα παρθένῳ ἄλσεα δείξω.³

¹ Var. lect. εἴποι et ita edidit Ahrensius.

² Libri ἔχοντι uel ἔχουσα.

³ Libri ἵν' ἄλσεα παρθένῳ. Hiller cum Ahrensio ἐμὰ pro ἵνα. Cfr u. 46.

ὥς.

a. Coniunctivus.

1) Coniunctivus nudus

α) post tempora praesentia (uel imperativum):

II: 8. (sequitur futurum)

βασεῦμαι ποτὶ τὰν Τιμαγίτοιο παλαίστραν
αὔριον, ὥς νιν ἴδω καὶ μέμψομαι οἷά με ποιεῖ.

III: 19. νύμφα, πρόσπτυξαι με τὸν αἰπόλον, ὥς τυ φιλήσω.

V: 38. θρέψαι καὶ λυκαδεῖς ὥσπερ κύνας, ὥς τυ φάγωντι.¹

VIII: 69. σίττα νέμεσθε νέμεσθε, τὰ δ' οὐθὰτα πλήσατε πᾶσαι,
ὥς τὸ μὲν ὥρνες ἔχωντι, τὸ δ' ἔς ταλάρως ἀποθῶμαι.

XI: 60. νῦν μάν, ὦ κόριον, νῦν αὖ τό γα νεῖν μεμαθεῦμαι,
αἶκα τις σὺν ναῖ πλέων ξένος ὧδ' ἀφίκηται,
ὥς εἰδῶ τί ποθ' ἀδὺ κατοικεῖν τὸν βυθὸν ὕμμιν.²

XI: 70. φασὼ τὰν κεφαλάν καὶ τῶς πόδας ἀμφοτέρως μευ
σφύσδειν, ὥς ἀνιαθῇ, ἐπεὶ κήγῶν ἀνιῶμαι.

XV: 91. (ubi auditur sententia uere primaria)

ὥς εἰδῆς καὶ τοῦτο· Κορίνθιαι εἰμὲς ἄνωθεν.

XVIII: 47. γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γεγράφεται, ὥς παριὼν τις
ἀννεῖμῃ, Δωριστί· 'σέβου μ'· 'Ελένας φυτὸν εἰμί'.

XXVIII: 21. οἰκήσεις κατὰ Μίλλατον ἐράνναν μετ' Ἰαόνων,
ὥς εὐαλάκατος Θεύγενις ἐν δαμότισιν πέλῃ
καὶ οἱ μνάστιν ἀεὶ τῷ φιλαοίδῳ παρέχῃς ξένῳ.

β) post optativum uotum exprimentem:

XVIII: 50. Λατῷ μὲν δοίῃ, Λατῷ κουροτρόφος, ὕμμιν
εὐτεχνίαν, Κύπρις δέ, θεὰ Κύπρις, ἴσον ἔρασθαι
ἀλλάλων, Ζεὺς δέ, Κρονίδας Ζεὺς, ἀφθιτον ὄλβον,
ὥς ἐξ εὐπατριδᾶν εἰς εὐπατρίδας πάλιν ἔνθῃ.

γ) ad aoristum:

VI: 39. ὥς μὴ βασκανθῶ δέ, τρις εἰς ἐμὸν ἔπτυσσά κόλπον.

2) Coniunctivus cum κέν coniunctus post imperativum:

I: 143. καὶ τὸ δίδου τὰν αἶγα τό τε σκύφος, ὥς κεν ἀμέλξας
σπείσω ταῖς Μοῖσαις.

¹ Libri θρέψαι pro ὥσπερ.

² ὥς κεν ἴδω olim edebatur.

b. Optatiuus.

1) Optatiuus nudus

α) post imperatiuum:

XXIV: 97. Ζηνὶ δ' ἐπιρρέξει καθυπερτέρῳ ἄρσενα χοῖρον,
 δυσμενέων αἰεὶ καθυπέρτεροι ὥς τελέθοιτε.

β) post tempora praeterita:

XIII: 10. χωρὶς δ' οὐδέποκ' ἦς, . . .

14. ὥς αὐτῷ κατὰ θυμὸν ὁ παῖς πεποναμένος εἶη.

XVIII: 16. ὄλβιε γάμβρ', ἀγαθός τις ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοι
 ἐς Σπάρταν, ἅπερ ὄλλοι ἀριστέες, ὥς ἀνύσαιο.

2) Optatiuus cum κέν coniunctus.

Sententia, ad quam enuntiatum finale re uera pertinet,
 auditur:

II: 142. ᾧς κά τοι μὴ μακρὰ φίλα θυλεύοιμι Σελάνα,
 ἐπράχθῃ τὰ μέγιστα.

c. Futurum.

II: 2. στέφον τὰν κελέβαν φοινικέῳ οἶδς ἀώτῳ,
 ὥς τὸν ἐμοὶ βαρὺν εἶντα φίλον καταδησομαι ἄνδρα.¹

II: 8. uide supra sub a. 1) α).

ὅπως.

a. Coniunctiuus

α) post praesens:

XXIX: 31. ταῦτα χρὴ νοέοντα πέλην ποτιμώτερον,
 καί μοι τῶραμένῳ συνερᾶν ἀδόλως σέθεν,
 ὅπως, ἀνίκα τὰν γένυν ἀνδρεῖαν ἔχῃς,
 ἀλλάλοισι πελώμεθ' Ἀχιλλεῖοι φίλοι.

β) post aoristum:

XV: 8. . . . ἐπ' ἔσχατα γὰς ἔλαβ' ἐνθῶν
 ἱλεόν, οὐκ οἴκησιν, ὅπως μὴ γείτονες ὤμες.

b. Optatiuus post optatiuuiñ uotum exprimentem:

VI: 23. . . . αὐτὰρ ὁ μάντις ὁ Τήλεμος ἔχθρ' ἀγορευῶν
 ἐχθρὰ φέροιτο ποτ' οἶκον, ὅπως τεκέεσσι φυλάσσοι.²

¹ Libri fere καταθύσομαι.

² Var. lect. φυλάσσει, φυλάξῃ. Olim edebatur φυλάξει.

c. Futurum:

- XXVIII: 5. τυῖδε γὰρ πλόον εὐάνεμον αἰτήμεθα παρ Διός,
 ὅπως ξεῖνον ἔμδν τέρψομ' ἰδὼν καντιφιλήσομαι
 . . .
 καὶ σὲ τὰν ἐλέφαντος πολυμόχθω γεγενημέναν
 δῶρον Νικιάας εἰς ὀλόχῳ χέρρας ὀπάσσομεν.¹

ὄφρα.

a. Coniunctivus post praesens uel imperativum:

- XVI: 29. (οὐχ ἄδε πλούτου φρονέουσιν ὄνασις)
 Μουσάων δὲ μάλιστα τίειν ἱεροὺς ὑποφήτας,
 ὄφρα καὶ εἰν 'Αἶδαο κεκρυμμένος ἐσθλὸς ἀκούσης.
 XXVII: 6. πλύνεις χεῖλεα σείο; δίδου πάλιν ὄφρα φιλάσω.

b. Optativus post aoristum:

- XXV: 189. ὥς εἰπὼν μέσσης ἐξηρώησε κελεύθου
 Φυλεύς, ὄφρα κιούσιν ἅμα σφίσιν ἄρκιος εἶη
 καὶ ῥά τε ῥήτερον φαμένου κλύοι 'Ηρακλῆος.

2. Sententiae finales obiecti uicibus fungentes.

Duo sunt exempla particula μή instituta, quorum utrumque coniunctio formatur; in sententia primaria est imperativus:

- III: 4. . . . καὶ τὸν ἐνόρχαν
 τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα φυλάσσεο μή τι κορύψῃ.
 VI: 13. φράζεο μή τὰς παιδὸς ἐπὶ κνάμαισιν ὀροῦσῃ
 ἐξ ἀλὸς ἐρχομένας, κατὰ δὲ χρόα καλὸν ἀμύξῃ.

Timendi sententiae.

a. Coniunctivus post praesens:

- XXVII: 30. ἀλλὰ τεκεῖν τρομέω, μή καὶ χρόα καλὸν ὀλέσσω.

Huc fortasse pertinet etiam locus ad explicandum diffillimus XV: 95:

. . . οὐκ ἀλέγω, μή μοι κενεὰν ἀπομάξης.²

¹ Libri καντιφιλήσω.

² Alii sententiam μή . . . ἀπομάξης liberam esse putant.

b. Optatius post tempora praeterita:

XXI: 53. . . . εἶχε δὲ δεῖμα,

μητι Ποσειδάωνι πέλοι πεφιλημένος ἰχθύς
ἢ τάχα τὰς γλαυκὰς κειμήλιον Ἀμφιτρίτας.¹XXII: 92. ἥρωες κρατερὸν Πολυδεύκεα θαρσύνεσκον,
δειδιότες μή πῶς μιν ἐπιβρίσας δαμάσειε
χάρῳ ἐνὶ στενῷ Τιτυῷ ἐναλίγκιος ἀνὴρ.

c. Futurum post praesens:

XXVII: 21. δειμαίνω μὴ δὴ σε κακωτέρῳ ἀνέρι δώσει.²

VI. Interrogationes obliquae.

a. Indicativus.

α) Indicativus passim adhibetur etiam post tempora praeterita. Exempla sententiarum particula εἰ institutarum haec sunt.

Post tempora praesentia:

XIV: 46. . . . οὐδ' εἰ Θρακιστὶ κέκαρμαι,
οἶδε.³XXV: 177. εἰπ' ἄγε νῦν μοι πρῶτον, ἵνα γνῶω κατὰ θυμόν,
ἥρως, εἴτ' ἐτύμως μαντεύομαι εἴτε καὶ οὐκί,
εἰ σύγ' ἐκείνος . . .

Post tempus praeteritum:

II: 150. κεῖτε νιν αὐτε γυναικὸς ἔχει πόθος εἴτε καὶ ἀνδρός,
οὐκ ἔφατ' ἀτρεχὲς ἴδμεν.

β) Praecipue animaduertendus est usus futuri in interrogationibus deliberatiuis:

XVII: 9. Ἴδαν ἐς πολύδενδρον ἀνὴρ ὑλατόμος ἐλθὼν
παπταίνει, παρεόντος ἄδην, πόθεν ἄρξεται ἔργου.

b. Coniunctivus.

α) Coniunctivus nudus in interrogatione deliberatiua:

XVI: 68. δίζημαι δ', ὅτινι θνατῶν κεχαρισμένος ἔνθω.

¹ Ahrensus ex uno libro edidit πέλει.² Schaefer δώσει; libri δώσω.³ Locum alii aliter scribunt et interpretantur.

β) Coniunctiuus cum κέν coniunctus post tempus praeteritum:

XXI: 48. τὸ χέρε τεινόμενος περικλώμενος ἔσχον ἀγῶνα,
πῶς κεν ἔλω μέγαν ἰχθὺν ἀφαιροτέροισι σιδάροις.¹

c. Optatiuus nudus post tempora praeterita:

I: 81. πάντες ἀνηρώτευν τί πάθοι κακόν.

XXII: 83. ἔνθα πολὺς σφισι μόχθος ἐπειγομένοισιν ἐτύχθη,
ὁππότερος κατὰ νῶτα λάβοι φάος ἡελίοιο.²

XXV: 272. καὶ τότε δὴ βούλευον ὅπως λασιαύχενα βύρσαν
θηρὸς τεθνειῶτος ἀπὸ μελέων ἐρυσσάιμην.

Sententiae substantivae, quae particulis ὅτι, ὥς, οὕνεκεν instituuntur, semper indicatiuo utuntur. — II: 101 (κεῖφ' ὅτι Σιμαίθα τυ καλεῖ) secunda persona adhibetur quasi sit oratio recta.

¹ Locus incertissimus est et uariorum coniecturis conflatus. κεν Reiskius scripsit pro librorum μὲν. Nonnulli sententiam pro libera accipiunt.

² Var. lect. λάβη.

A d d e n d a.

P. 6 u. 8. Ad locum XVIII: 21 excidit haec nota: »Plerique libri habent καί pro κέν; Ahrensius κά.»

P. 11 u. 4. Post exempla optatiui tertiae personae addendum: »De loco X: 48 uide p. 18.»

NOV 12 1908

Gt 14.428.15
De usu modorum Theocrito.
Widener Library 001859475

3 2044 085 171 502